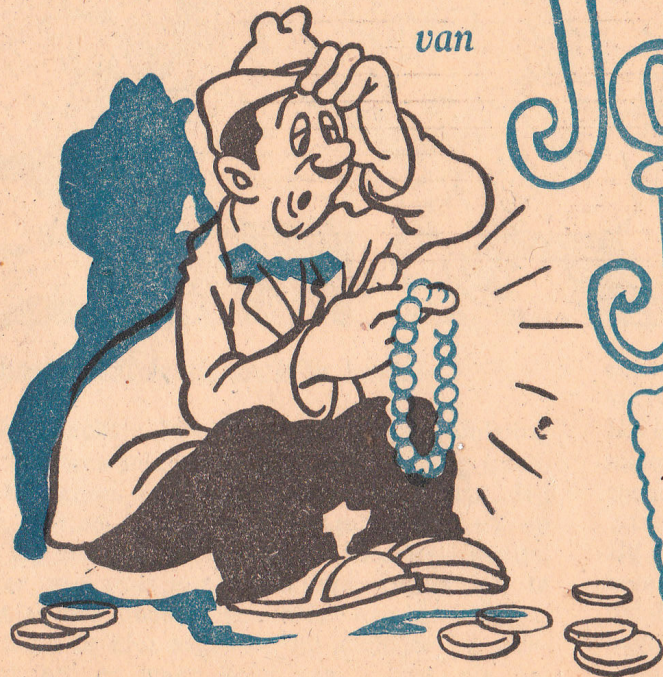

Nieuwe avonturen

van

Jochem Jofel

en het
Kunstparadijs

2e SERIE No. 1

PRIJS f 0.50

Jochem Jofel heeft trek in koffie

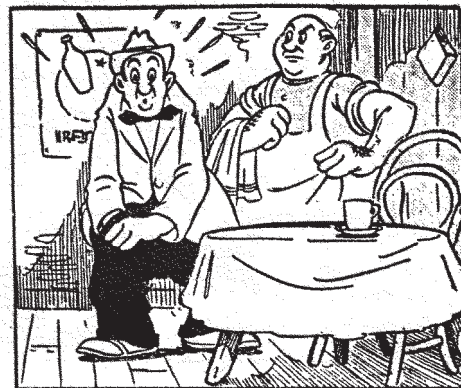
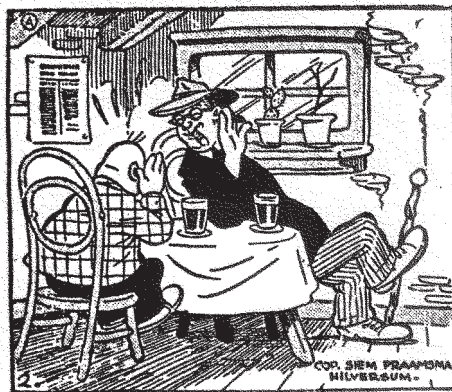

Op een dag had Jochem Jofel weer een lange wandeling gemaakt. Het was midden in de winter en erg koud, maar daar trok Jochem Jofel zich niet veel van aan. Hij had een paar warme bontwanten aangetrokken en op zijn oren had hij een paar klepjes van hetzelfde konijn. Toen hij echter een uurtje gelopen had, begon het te sneeuwen en daar had Jochem een hekel aan. „Van sneeuw houd ik niet erg,” zei hij zachtjes bij zichzelf. „Je krijgt het er maar koud van... Nee, als het sneeuwt, dan wordt het tijd voor koffie, lekkere warme

koffie!”

Hij klom een heuveltje op en zag aan de andere kant een klein, maar gastvrij uitzierend huisje liggen. Er kringelde rook uit de schoorsteen en boven de deur zwaaide een uithangbord heen en weer in de koude wind. Hij stapte er heen en zat even later met een kop gloeiend hete koffie in zijn want dapper te blazen. Het was stil in het herbergje. Jochem was de enige klant. Hij wilde juist beginnen te slurpen, toen de deur voor de tweede maal openging en er twee nieuwe klanten binnenkwamen.

Jochem heeft een gat in zijn broekzak

DE twee klanten, die vlak na Jochem Jofel binnengestapt waren, gingen in een hoekje zitten bij het raam, bestelden ieder een glas bier en gingen zachtjes met elkaar zitten fluisteren. Jochem Jofel kon er niets van verstaan, maar dat kon hem niets schelen. Hij had zijn koffie op en riep de waard.

„Hoeveel?” vroeg hij, terwijl hij met zijn linkerhand een bekende beweging maakte.

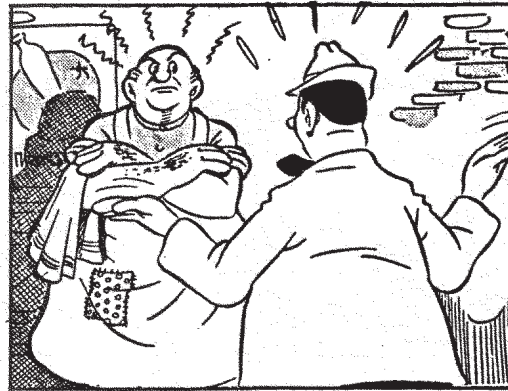
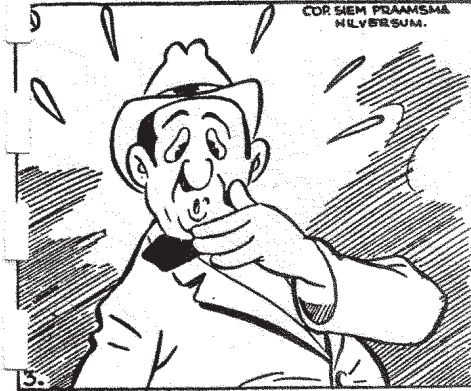
„Vijfentwintig cent, meneer. Mooi weertje meneer, voor

de tijd van het jaar...”

„Een beetje koud is het wel”, vond Jochem Jofel, en h stak zijn hand in zijn broekzak om een kwartje te zoeken. „Ollabolla!” zei hij dan, toen zijn hand steeds dieper in zijn broekzak verdween. Hij zette grote, verschrikte oge op en begon zenuwachtig zijn handen in al zijn ander zakken te steken.

„Ollabolla! Ik heb een groot gat in mijn broekzak en al mijn zakgeld is weg!”

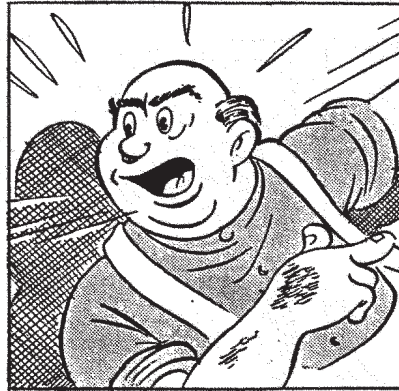
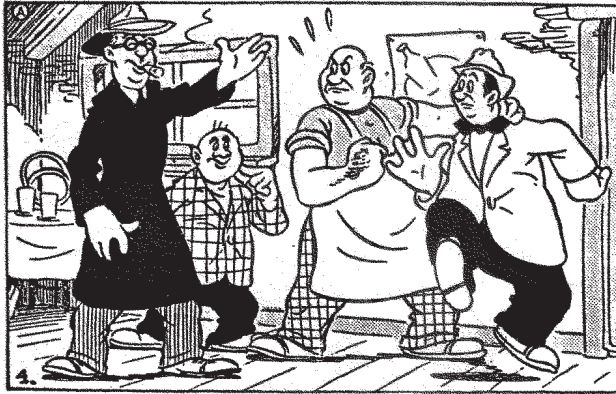
De waard wil Jochem Jofel een klap geven

ACH jakkie, wat vervelend!" dacht Jochem, toen hij al zijn zakken tevergeefs had geïnspecteerd.
 „Nu kan ik nog niet eens mijn koffie betalen! Een Jofel, die niet eens een kwartje op zak heeft voor een kop koffie! erschrikkelijk!"
 De waard stond inmiddels naar Jochem's zenuwachtig gedoe te kijken en sloeg ongeduldig de armen over elkaar.
 „Ik... eh..." begon Jochem Jofel benauwd.
 Zeker geen geld bij je, hè?!"
 „Nee," antwoordde Jochem bedeesd, „ik heb een gat in

mijn broekzak en... eh... nou, het schijnt, dat het geld er uitgerold is... Ik zal het even gaan halen, als u het goed vindt... Ik... eh... kan het heus niet helpen!"
 „Ja, Ja," antwoordde de waard schamper, „even halen hè? Nooit meer terug komen hè? Maar ik ken die smoetsies!" Hij werd plotseling heel boos en gaf een harde bonns met een grote vuist op tafel.
 „Geld moet ik hebben!" schreeuwde hij, „Geen praatjes! GELD! GELD! GELD!! Als je me geen geld geeft, zal ik je een klap geven! Op met je centen!"

Jochem Jofel is heel rijk....

DE waard had onze arme Jochem Jofel bij zijn kraag gepakt en opgetild. Hij wilde Jochem juist de beloofde klap geven, toen de beide heren, die in de hoek hadden zitten fluisteren, opstonden en naderbij kwamen. De langste van de twee strekte joviaal zijn hand naar Jochem uit en kwam met een opgetogen gezicht naar hem toe.

„Hallo!” riep hij: „Mijn oude vriend Neutelaar! Hallo, ouwe Neutelaar! Waarom doe je zo gek met je benen? Waarom ga je niet op de grond staan, net als ik?”

„Als dat uw ouwe vriend Neutelaar is, dan moet u hem

maar eens vertellen, dat-ie zijn koffie betalen moet!” schreeuwde de waard boos. „Uw oude vriend Neutelaar denkt zeker, dat ik hier sta om vliegen te vangen, niet. Maar dan heeft-ie het mis! Ik verkoop koffie om wat te verdienen! Ik moet er GELD voor hebben!”

De lange bezoeker stak bezwerend zijn hand op. „Stijf goede man”, zei hij gebiedend. „Kijk en luister!” Hij deed een lange haal aan zijn sigaar en blies achter elkaar een heel rijtje kringen. „Zie je al die nullen? Dat zijn de nullen, die achter een zeker getal op meneer Neutelaars bankrekening voorkomen!”

Jochem Jofel kan er met zijn pet niet bij

JOCHEM JOFEL had met stijgende verbazing en de waard met stijgend ontzag geluisterd naar de manier, waarop Jochem plotseling van een enorme bankrekening voorzien werd. Zij begrepen er geen steek van.

„Hier!” zei de lange, „hier heb je een tientje. Is dat genoeg voor je koffie?”

Het gezicht van de waard veranderde, alsof er plotseling een lachend mombakkes voor zijn gezicht gehouden werd. „Maar, natuurlijk, edele heren! Natuurlijk! Zeker! Neem toch even plaats! Weet toch, dat mijn huis voor u openstaat!” Hij maakte een uitnodigende armbeweging en

boog.

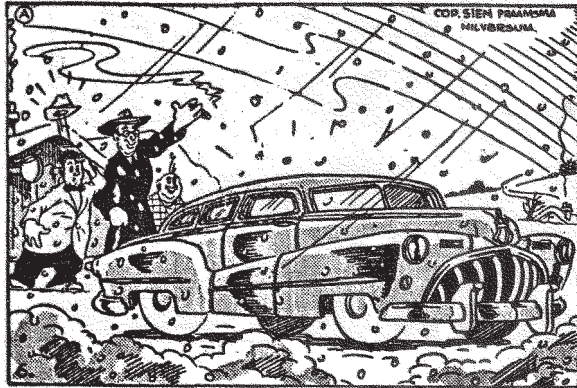
„Genoeg!” viel de lange in, terwijl hij zijn hand afwerend opstak. „We hebben al genoeg gezien van je gastvrijheid!”

„Genoeg gastvrijheid!” zei nu ook de kleine, die zich tot nu toe op de achtergrond gehouden had en hij stak eveneens zijn hand op.

„Kom op, Neutelenaar!” sprak de lange, en hij pakte zijn wandelstok.

„Kom op!” zei de kleine en gedrieën wandelden ze de herberg uit, terwijl de waard gediensig de deur opendeed en weer achter hen sloot.

Met bluf kom je het verst

„**MAAR...**” begon Jochem Jofel, toen ze eenmaal weer buiten stonden. „Maar..., eh..., ik heet helemaal geen Neutelaar! En een bankrekening heb ik ook niet! Er moet een vergissing in het spel zijn! Ik...”

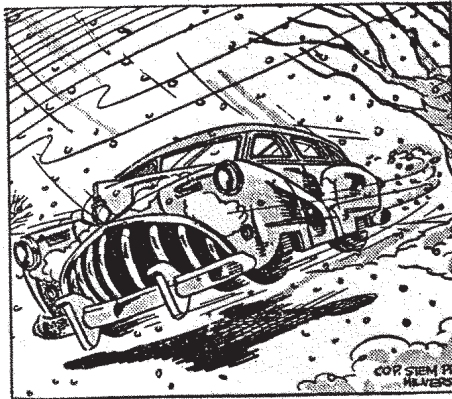
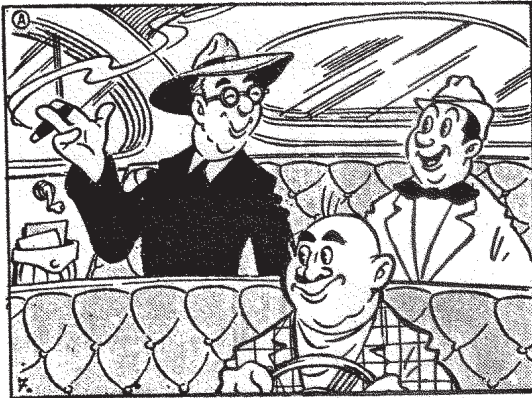
„Zeur niet!” gebood de lange. „Kom mee, we gaan een eindje rijden! Woon je hier in de buurt? Dan brengen we je even thuis... We zijn met een wagentje gekomen! Natuurlijk heet je geen Neutelaar! Stel je voor! Maar we zijn toch in de wereld om mekaar te helpen, niet? Nou,

klets dan niet langer!”

„Maar ik heb ook geen tientje om terug te betalen!” zei Jochem Jofel schuchter.

„Praat ik over geld?” lachte de lange. „Wie praat er nu over geld? Mijn devies is: „Over geld wordt niet gepraat! Snap je? Bluf, meneer, allemaal bluf! Met bluf kom je het verst. Als ik niet gedaan had, of ik je kende, dan had die herbergier je tot appelmoes geslagen, waar je bij stond!” En hij begon te lachen, dat de sneeuw van de daken viel en de ruiten van de auto rinkelden.

Lang niet iedereen kan zelf een huis bouwen

EVEN later zat Jochem Jofel, nog steeds beduusd, in de lekkere zachte kussens van de prachtige nieuwe auto geleund en luisterde naar de lange vreemdeling, die aan één stuk door praatte.

„Mijn naam is Duifje!” vertelde hij, „Desiderius Duifje. En die kleine daar heet Huifje. Hapsidarius Huifje. Wij zijn zakenlieden! Grote zakenlieden, meneer! Wij doen niets anders dan verdienen, de hele dag maar door. We staan op en dan gaan we verdienen en als we naar bed gaan, verdienen we nog! Ja meneer, dat is zakendoen! Daarom wordt er bij ons over geld ook nooit gepraat,

begrijp je?” „Nooit gepraat over geld!” zei Hapsiderius Huifje en hij lachte vriendelijk.

De glimmende, glanzende, spik-splinternieuwe auto zweefde inmiddels over de weg, en hield niet eerder stil, dan toen ze bij het bos gekomen waren, waar Jochem Jofel's huis stond.

„Hier woon ik!” zei Jochem Jofel, terwijl hij uitstapte. „Als de heren misschien zin hebben mijn huis even te bewonderen? Ik heb het zelf gebouwd, ziet u, en daarom ben ik er reuze trots op! Lang niet iedereen kan zelf een huis bouwen, nietwaar?”

Huifje en Duifje vinden het schitterend

TOEN ze een klein stukje door het bos gelopen hadden, kwam Jochem Jofel's huisje in zicht. Het was inderdaad een heel aardig ding en je kon zien, dat Jochem er zijn best op had gedaan.

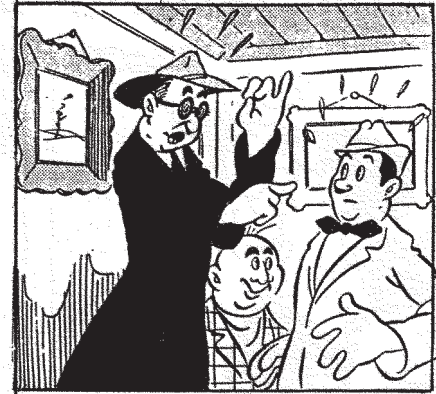
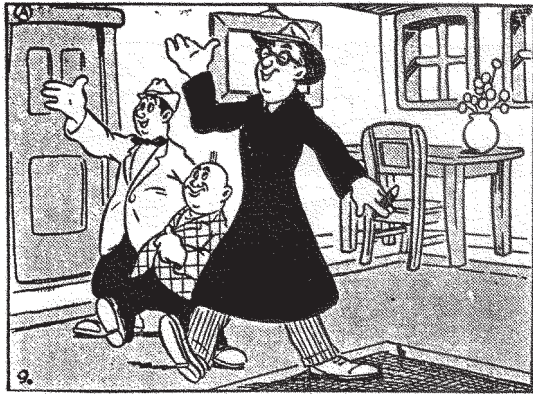
„Schitterend!” zei Desiderius, toen ze er vlak bij waren.
„Prachtig! Dat heb je knap voor elkaar gebokst, meneer Jofel! Dat zou ik zelf niet kunnen! En ik kan toch heel

wat! Wat zeg jij ervan, Huifje?”

„Ik vind het schitterend en ik zou het niet kunnen!” antwoordde Hapsidarius Huifje en hij lachte heel vriendelijk. Jochem Jofel zwol van trots.

„Hierheen, heren!” zei hij uitnodigend en deed de voordeur open. Huifje en Duifje stapten naar binnen.

'Meesterwerken meneer, meesterwerken!'

JOCHEM JOFEL leidde Huifje en Duifje nu in zijn zelfgebouwde woning rond en zwol van trots, toen de beide heren om het hardst verklaarden, dat ze alles even prachtig vonden.

Plotseling bleef Desiderius echter staan. Ze waren nu in Jochem Jofel's werkkamer gekomen en Desiderius keek met afwezige blikken in het rond. Dan stevende hij plotseling op een schilderij aan de muur af en wees er naar met bewondering.

„Dit is een echte Jansen!” zei hij met ontzag in zijn stem. „Een echte Jansen!” Trouwens, ik meende

dat ik zoeven ook al een Pieterse zag!”

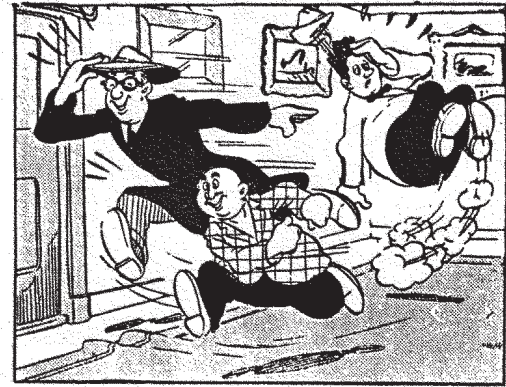
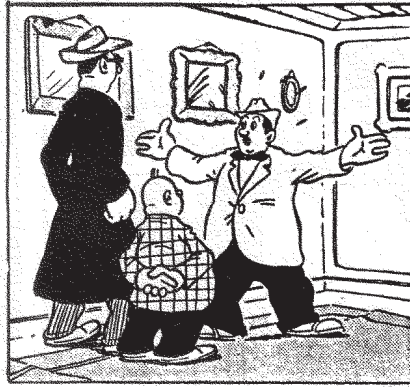
„Een Jansen en een Pieterse!” zei Hapsidarius Huifje met minstens net zoveel ontzag.

Desiderius holde nu van het ene schilderij naar het andere en blonk van opwinding.

„Meneer!” zei hij met trillende stem. „U hebt hier allemaal meesterwerken aan de muur! Prachtige stukken! Jansens, Pieterses, Hendrikses en ik geloof zelfs een Wouterse! Fantastisch, meneer! Dat zal u een hoop geld gekost hebben! Een hoop geld, meneer!”

„Een hoop!” zei Hapsidarius.

Er zijn zaken te doen!

„**EN** meneer Jofel beweert, dat hij geen geld heeft!” zei Desiderius en hij tipte lachend een grote dot as op het nieuwe tapijt van Jochem.

„Geen geld! En hij heeft hier voor duizenden aan de muur hagen!”

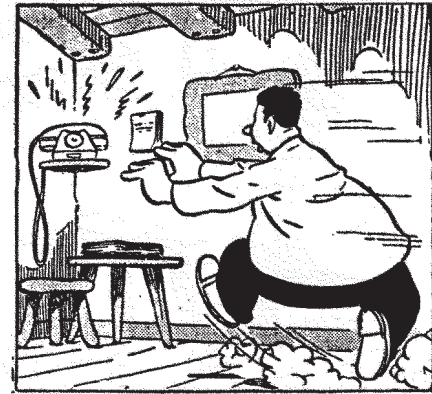
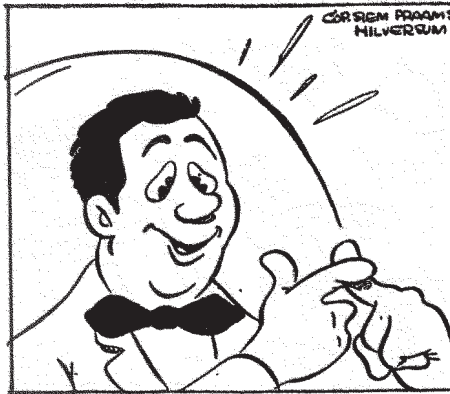
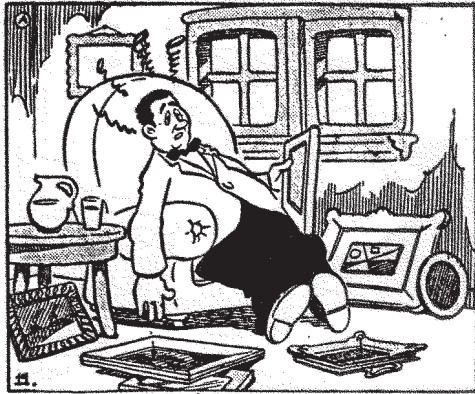
„Maar ik weet helemaal niet, wat u bedoelt!” zei Jochem Jofel, en hij breidde zijn armen verbaasd uit. „Ik heb die dingen, die Jansens, Pieterses en weet-ik-veel-wat-nog-meer allemaal bij elkaar voor een paar gulden in een bazar gekocht! Maar als u er een paar duizend voor over

hebt, wil ik ze er graag voor wegdoen!”

„Voor een paar gulden in een bazar!” zei Desiderius ongelovig. „Een paar gulden! Kom mee, Hapsidarius! Kom mee! Hier zijn zaken te doen! Dit is een kans, die we niet mogen laten voorbijgaan! Dit is een miljoenzaak! Kom mee, we gaan een winkel huren!”

„Een miljoenenwinkel!” zei Hapsidarius Huifje. Zonder verder nog een woord te zeggen of te groeten hielden Duifje en Huifje de deur uit, terwijl Jochem Jofel van schrik en verbazing gewoon omviel.

Jochem voelt zich rijker en rijker worden...

TOEN de beide nieuwe vrienden van Jochem Jofel het huis uit waren gerend zonder zich verder ook maar om iets te bekommeren, was Jochem onthutst in een stoel neergezakt, terwijl alles voor hem draaide. Hij had een paar van zijn veelbelovende schilderijen van de muur gehaald en om zich heen uitgesteld en een kan water naast zich op een tafeltje gezet om zich zo nu en dan moed in te drinken.

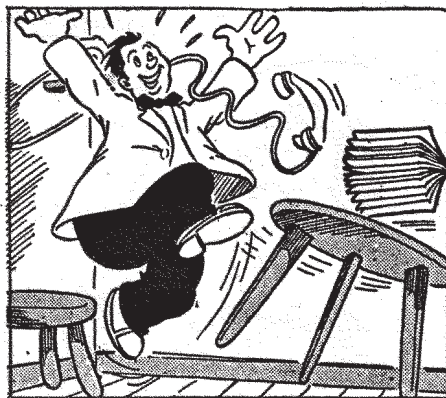
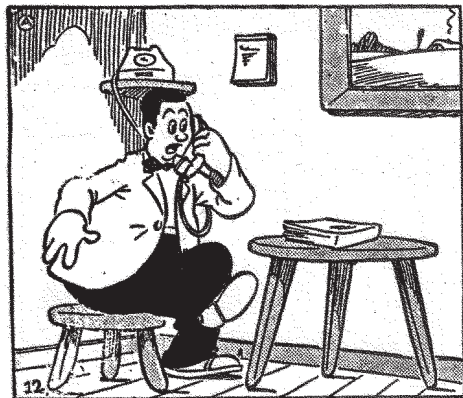
„Hoe is het mogelijk?” steunde hij herhaaldelijk. „Hoe kan het bestaan? Of er zit ergens een fout of ik heb het niet helemaal goed begrepen... Maar als ik het wel goed

begrepen heb, dan ben ik op het ogenblik zo rijk als iemand maar zijn kan! „Een miljoenenzaak” heeft Duifje gezegd... Wat kun je allemaal wel niet voor een miljoen kopen! Een nieuwe hoed en een onderzeeboot... en een enorm aantal liters frambozenpudding met vanillesaus... en...”

Maar toen ging de telefoon. Jochem Jofel sprong op alsof hij door een mug gebeten was.

„Dat is natuurlijk Duifje, die komt zeggen, dat alles maar een grapje was! Natuurlijk!” Twijfelend en ongerust holde hij naar zijn toestel toe.

Jochem Jofel gaat in olie doen

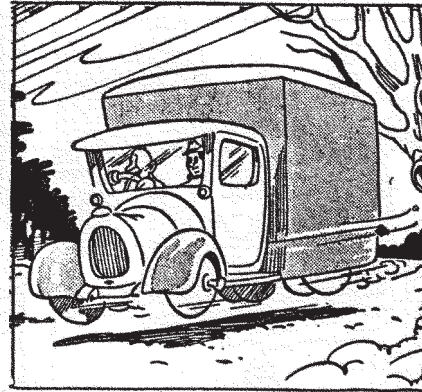
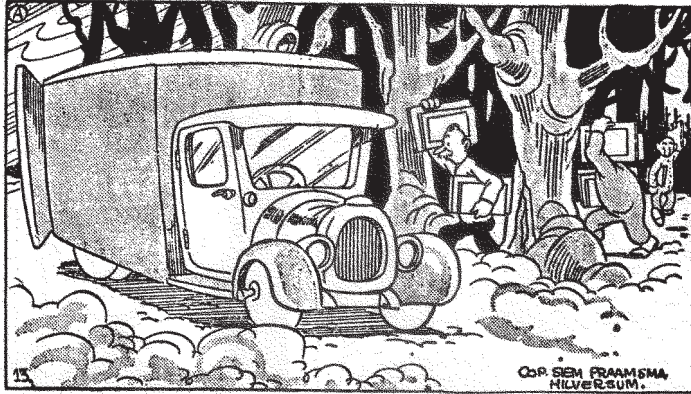

„HALLO?” vroeg Jochem Jofel zenuwachtig, toen hij de hoorn van het toestel had genomen. „Met wie? Met Duifje? Ja, meneer Duifje! Ja, ja, ja, ja! Is het allemaal al voor elkaar? Is het heus waar? Wat zegt u? Over een kwartier al? Tjonge, dan moet ik voortmaken... Nee, hef komt voor elkaar, hoor... Absoluut! Daar kunt u op rekenen... Ja, meneer Duifje, zeker meneer Duifje... Goed, meneer Duifje... Dag, meneer Duifje!” Jochem Jofel sprong met een gil van plezier op, gooide de tafel om en smiet de telefoon weg. Het telefoonboek

fladderde door de kamer en kwam met een klap op de houten vloer terecht.

„Hoera!” riep Jochem Jofel. „Het gaat door! Het is allemaal waar! Ik ben een rijkwaard! Ik ben een echte, gezellige kapitalist! Ik ga in olie doen, denk ik... Dat is nogal winstgevend en dan word je vanzelf steeds rijker... Maar nu aan het werk! Zelfs oliemagnaten moeten wel eens werken, ontdek ik daar...” Hij haalde alle schilderijen die hij kon vinden, bij elkaar en zette alles bijeen in de gang.

Jochem droomt zoete dromen

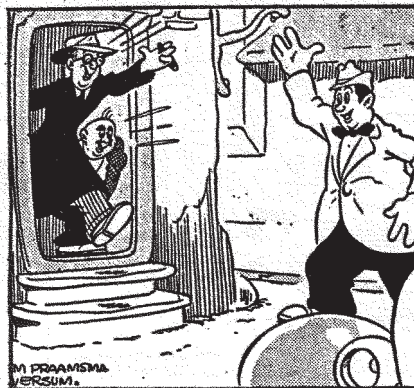
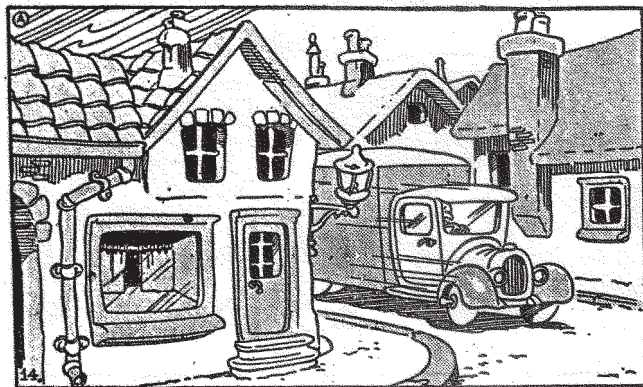
JUIST toen Jochem Jofel het laatste schilderij van de muur gepeuterd had, werd er gebeld en kwamen er drie stoere werklieden bij hem binnen die dadelijk, zonder er veel woorden aan te verspillen, begonnen alle kunstproducten uit de gang te slepen en in een grote vrachtwagen te laden, die een eindje verderop in het bos stond te wachten. „Zo, meneer”, zei de opperbaas, toen het laatste schilderij in de auto geladen was. „Ut is gepiept. Me hebbe alles. En meneer Duiffie vroeg, ofu meteen mee wou gaan, dan konnie gelijk beginne, zaidie”. „Het is goed, beste man!” antwoordde Jochem Jofel be-

minnelijk, zoals dat een geldmagnaat tegenover een werkmans betaamt. „Je zult de eer hebben naast mij te mogen zitten!”

„Voor ze taai”, antwoordde de opperbaas vereerd.

Jochem Jofel verwaardigde zich in te stappen. En toen de wagen zich in beweging had gezet, meende hij niet beter te kunnen doen, dan zich een voorstelling te maken van de berg, die een hoeveelheid van een miljoen papieren guldens zou veroorzaken en zich te verlustigen in zoete dromen over alle dingen, die hij zich voor dit bedrag zou kunnen aanschaffen.

Een gezellig klein winkeltje

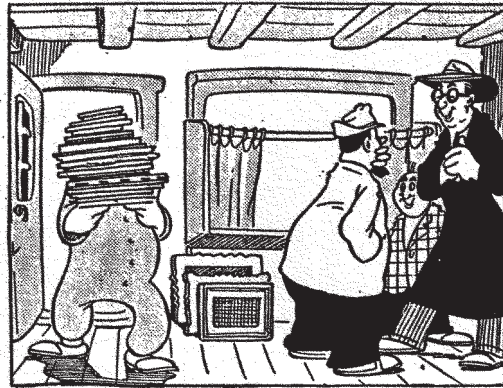
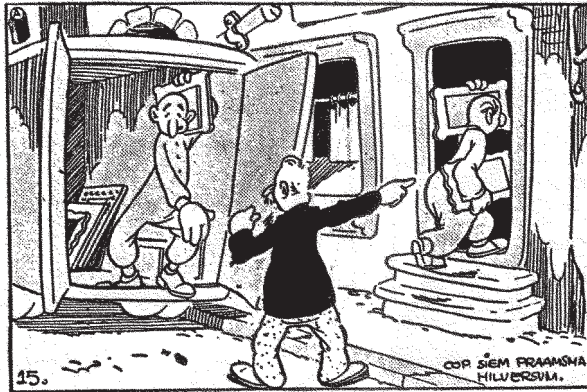
DE vrachtauto zette direct koers naar de stad en stopte niet eerder, dan toen ze bij een klein, vervallen uitzienend winkeltje gekomen waren, dat op de hoek van een stille straat gebouwd was. Zodra de wagen stopte, werd de deur opengerukt en kwamen een stralende Duifje en Huifje in zicht. „Hallo!” gilde Desiderius Duifje, en strekte een enthousiaste hand uit, waarin een zojuist opgestoken sigaar geklemd was. „Hallo!” Daar is onze miljoenenkoning! Heb je alle schilderijen meegebracht? Ik kon niet zo gauw een grotere wagen te pakken krijgen,

anders had ik die gestuurd... Hoe vind je het winkeltje, dat we op de kop getikt hebben? Gezellig, niet? Uitnemend geschikt voor ons doel... Prima!”

„Prima doel!” beaamde Hasidarius Huifje. „Laat die kerels maar gaan lossen, dan gaan we meteen met de verkoop beginnen!”

„Juist!” vond Desiderius, „een prachtig plan! Niet zeuren, direct aanpakken, dat is mijn devies! Uitladen, makkers! Werken met je luie lichaam!”

Jochem Jofel is niet tevreden

TERWIJL de sjouwers nu begonnen alle schilderijen weer uit de auto te halen en in het winkeltje neer te zetten, keek Jochem Jofel eens rond. Hij vond het bij nader inzien eigenlijk maar een klein vies hokje - en zijn eerste enthousiasme daalde al gauw.

„Eh... wat denken jullie ervan?” vroeg hij voorzichtig aan Duifje en Huifje, „ik... eh... vind het eigenlijk wel een beetje klein en zo... Ik... eh... had het me eigenlijk wel een beetje anders voorgesteld... Iets groter en... eh... een beetje betere stand, begrijp je?”

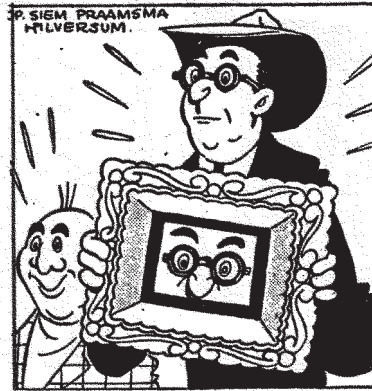
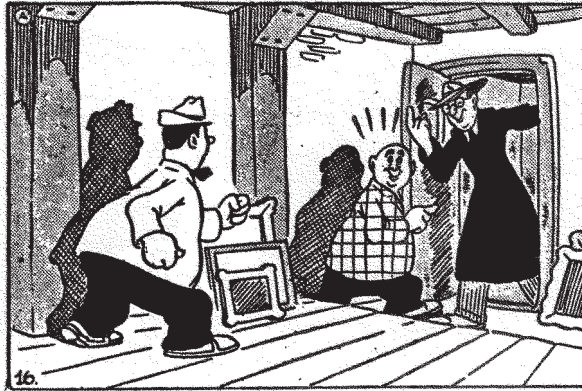
„Johem Jofel”, antwoordde Desiderius Duifje, „laat mij je zeggen, dat dit het enige winkeltje is, dat voor een zaak als de onze deugt! Niet te groot, maar geenszins te klein! Absoluut niet te klein!”

„Absoluut niet!” verzekerde Hapsidarius.

„Maar... begon Jochem weer, „wie gaat er nu zo'n klein winkeltje binnen, om een duur kunstproduct te kopen? Het valt helemaal niet op!”

„Daar hebben we een mouw aan gepast!” vertelde Desiderius met een vrolijk gezicht.

Jochem vindt het een lelijke trekpleister

„KOM mee!” zei Desiderius Duifje en hij liep door naar achteren, waar zich nog een klein kamertje bevond. Hij opende een deur en wenkte Jochem Jofel met zijn vinger.

„Dit is het!” zei hij eerbiedig en liet met een ernstig gezicht een schilderij aan Jochem zien.

„Wanneer iemand dit schilderij heeft gezien, dan lijdt het geen ogenblik twijfel, of hij komt binnen!” zei hij vol vertrouwen. „Dit stuk is gemaakt door een der grootste schilders van alle eeuwen! Dit is een compleet meester-

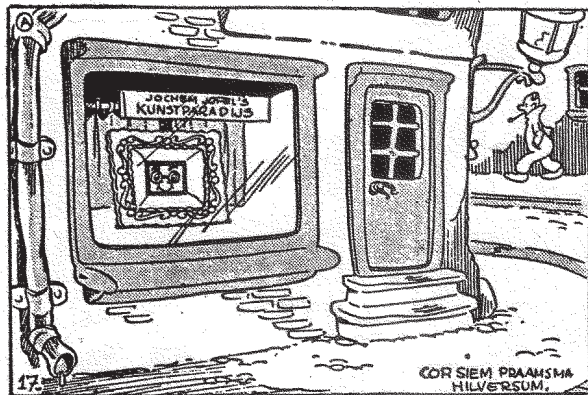
werk! Een super-schilderij! Een...”

„Een super-meesterwerk!” hielp Huifje. „Vervaardigd door een super-schilder van de eerste rang!”

„Jakkes!” vond Jochem Jofel, en hij stak een afwerende hand uit, terwijl hij zijn hoofd vol walging omdraaide.

„Ik vind het een afschuwelijk ding! Een wanproduct! Wie koopt er nu een paar ogen?! Wie wil er nu een paar bebrilde ogen boven zijn buffet hebben? Jakkie nee, ik geloof nooit, dat dat een goeie trekpleister is! Ik vind het een super-lelijk schilderij!”

Jochem leest en houdt de kachel aan

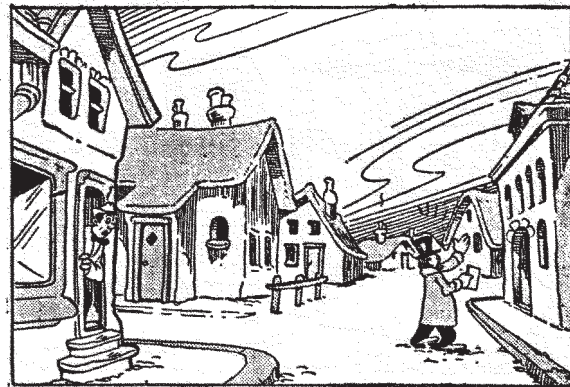
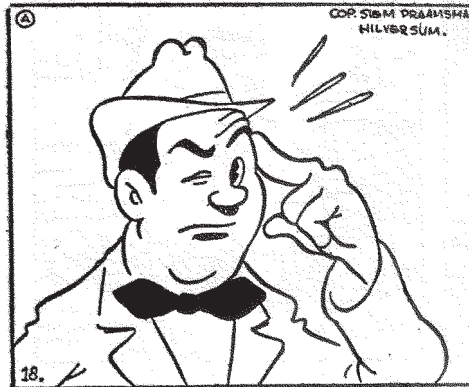

DE volgende morgen werd „Jochem Jofel's Kunstparadijs”, zoals het winkeltje voortaan genoemd werd, geopend. Jochem zelf had zich in het kleine kamertje er achter geïnstalleerd met een bankje, een kachel en een voorraad boeken en wachtte op de dingen, die komen zouden. Maar of het nu lag aan hemzelf, of aan het winkeltje, of aan het weer, of misschien aan het schilderij, dat in de étalage stond, er wilden maar geen klanten komen. De ene dag na de andere verstreek, het ene boek na het andere werd door Jochem Jofel verslonden, maar

nog niet eenmaal had de winkelbel gerinkeld en nog niet eenmaal had Jochem Jofel een van zijn dure schilderijen aan de man gebracht.

„Het is vreemd”, dacht hij op een dag, toen er weer uren verstreken waren en geen klant zich vertoonde. „Waar zou het aan liggen, dat ik nooit iets verkoop? Ik moet wat verdienen! Ik moet rijk worden! Als het zo doorgaat, ben ik over tien jaar nog even ver als nu... Ik moet er iets op zien te vinden...”

Een echte kunstminnaar!

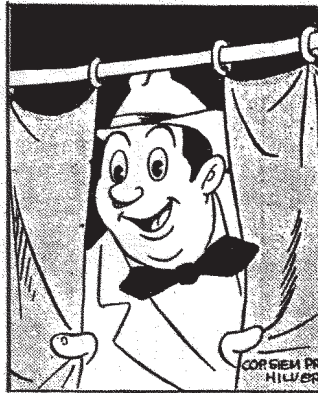
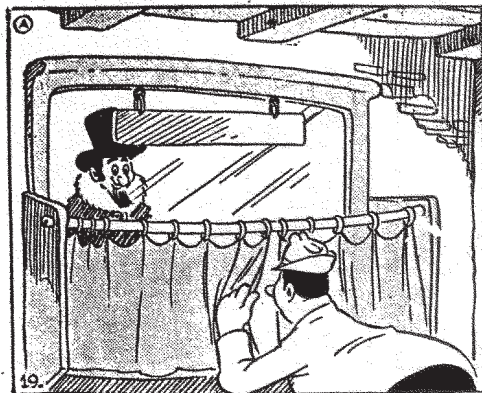

TOEN Jochem Jofel eenmaal tot de conclusie gekomen was, dat er iets moest gebeuren, leek het hem het beste, maar direct maatregelen te nemen. Hij zette zich dus aan het denken en had na enkele ogenblikken een idee. „Ik moet natuurlijk klanten naar binnen lokken, net zoals ik wel eens een portier van 'n café heb zien doen! Dat is 't!” Hij zette de deur wagenwijd open en ging met een beminnelijke glimlach in de deurpost staan met zijn handen op zijn rug. Er kwamen echter maar weinig mensen voorbij, zodat Jochem van tijd tot tijd eens naar achteren

verdween, om weer een beetje warm te worden. Maar toen hij op een keer weer naar buiten keek, zag hij schuin aan de overkant van de straat een man staan, die met een opgetogen gezicht een ouderwetse gevel stond te bestuderen.

„Kijk”, riep Jochem Jofel zachtjes, „dat moet een Kunstminnaar zijn! Iemand, die oude huizen prachtig vindt om aan de buitenkant te bekijken moet ook een echte Jansen of Pieterse mooi vinden... Als hij deze kant uitkomt, moet ik hem naar binnen lokken!”

Een kunstminnaar valt in slaap

JOCHEM JOFEL slipte gauw zijn winkel weer binnen en gluurde door het gordijntje van de étalage naar de bewegingen van de man, die het oude geveltje zo mooi gevonden had.

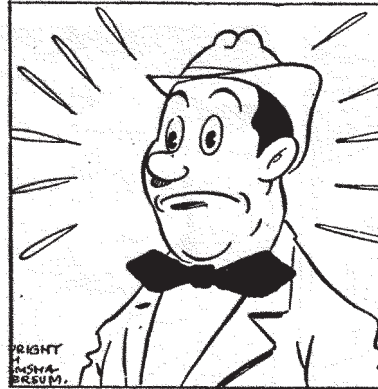
„Ja, hij komt hierheen!” juichte Jochem Jofel, terwijl hij gauw de gordijnen weer toeschoof en de deur open maakte.

De Kunstminnaar stond inmiddels voor Jochem Jofel's Kunstparadijs en bekeek het schilderij dat in de étalage stond met de grootste belangstelling.

„Ogen!” mompelde hij verrukt. „Een paar ogen! Dat is

het vreemdste schilderij... dat ik... ooit... ge...zien...” Maar nu begon de Kunstminnaar raar te doen. Hij liet de armen langs zijn lijf vallen en een boekje over Kunst, dat hij in de hand had gehad, viel kletterend op de grond. „Goedendag!” zei Jochem Jofel beleefd en zette zijn liefste glimlach op. „Mijn naam is Jofel. Ik... eh...” Maar toen hield hij verbaasd zijn mond dicht. De Kunstminnaar draaide zich om en keek Jochem Jofel lodderig aan. Hij had zijn ogen nu half dicht en het leek wel, of hij op het punt stond, in slaap te vallen.

Er is iets ongewoons aan de hand

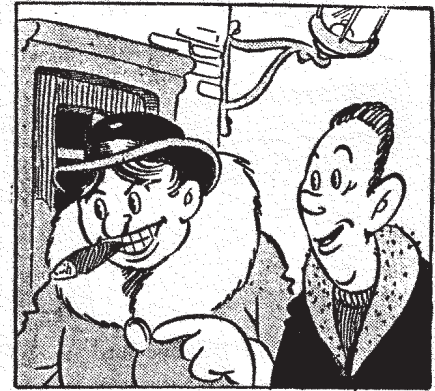
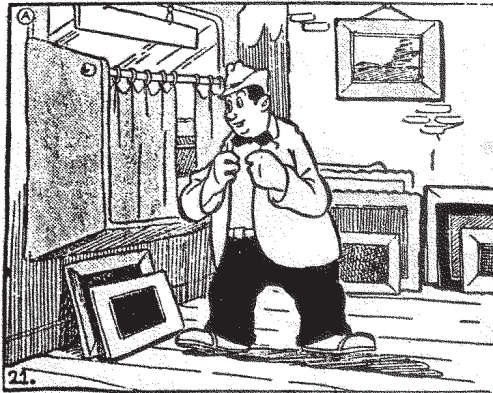
TOT Jochem Jofel's grote verbazing begon de Kunstliefhebber nog steeds gekker te doen. Hij liet zijn op de grond gevallen Kunstboekje liggen waar het lag, keerde zich nogmaals om en stapte met lange, zekere passen weg, zonder ook maar eenmaal naar onze verbaasde Jochem om te zien.

„Asjemenou!” riep deze in de stomste verbazing uit. „Dat is toch wel een rare geschiedenis, als je het mij vraagt! Eerst doet-ie heel fief en gewoon, en dan zo maar, plotseling, zonder iets te zeggen, valt-ie in slaap!”

Jochem Jofel wandelde hoofdschuddend terug naar het Kunstparadijs en zeeg in het hokje achter de winkel op een hoop schilderijen neer.

„Dit is het gekste, wat ik tot nu toe heb meegemaakt,” mompelde hij ontdaan. „Had ik eindelijk een klant, die misschien wel iets bij me wilde kopen en dan neemt-ie de benen en valt nog in slaap op de koop toe! Dat is niet gewoon! Dat is zelfs ongewoon! Hier klopt iets niet of er is iets niet in orde! Een van de twee!”

Er komen weer twee klanten

ENKELE dagen nadat Jochem Jofel tot de ontdekking gekomen was, dat er iets niet in de haak was, stond hij toevallig weer door de gordijntjes van zijn étalage te gluren, toen hij in het straatje twee mannen zag aankomen. Het was erg stil in het straatje, zodat Jochem Jofel precies kon verstaan, wat ze te vertellen hadden. „Ze zeggen, dat er hier ergens een nieuwe Kunsthandel geopend is!” zei de dikste van de twee tegen de andere. „Er moet een héél bijzonder schilderij in de étalage staan... Een paar ogen!”

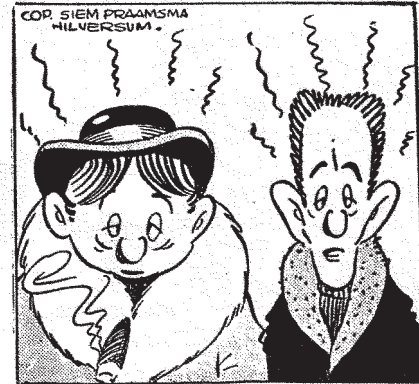
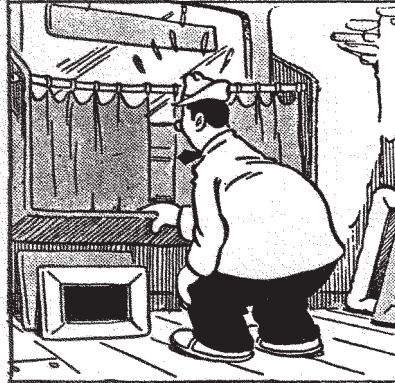
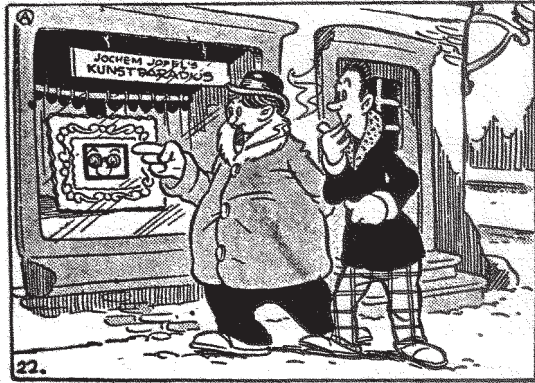
„Een paar ogen?” vroeg de ander. „Een paar ogen? Wie

maakt er nu een schilderij van alleen een paar ogen... Zou jij dat boven je bed willen hebben? Ik vind het gek!”

„Juist daarom wil ik dat schilderij kopen!”, zei de andere weer. „Ik koop uit principe alleen maar schilderijen die een ander gek vindt. Dat staat artistiek, weet je? Het liefst koop ik stukken, waarvan niemand kan zien, wat het eigenlijk betekent. Want als ik zo'n ding koop, denkt iedereen, dat ik het wel begrijp, en dat ik dan meer weet dan een ander, zie je?”

„O, juist”, zei de dunne beleefd.

De sigaar valt op de grond

„**KIJK!**”, zei de dikke ontroerd, toen ze voor de étalage van het Kunstparadijs bleven staan, „daar staat het schilderij! Een meesterlijk stuk! Ik heb horen vertellen, dat het een zeer geslaagde copie moet zijn van een vervalsing van een echte Van Meegeren... Dát zal geld moeten kosten! Maar geld is er genoeg, dat weet je...” Inmiddels stond Jochem Jofel in de grootste spanning tussen zijn gordijntjes door te gluren en bibberde van opwindung.

„Zie je die tinten?”, vroeg de dikke aan de dunne.
„Ja,” antwoordde de dunne.

„Zie je die gloedvolle penseelstreken? Die fonkelende vibratie?”

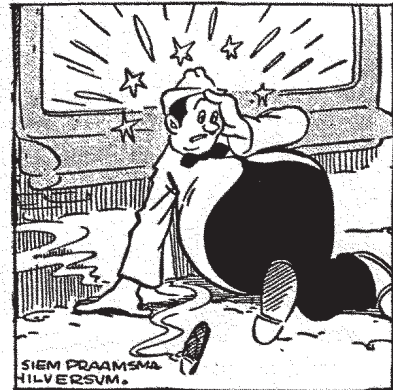
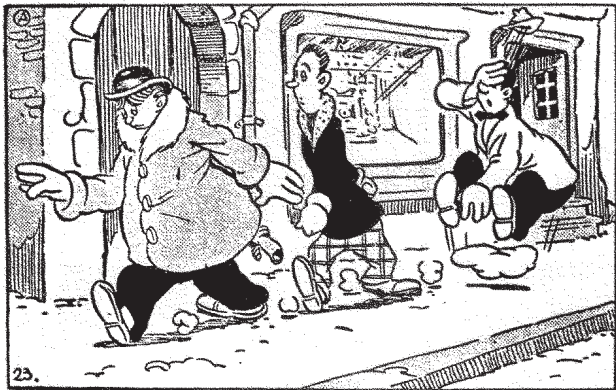
„Zeker”, zei de dunne weer.

„En merk je wel, hoe geweldig de ziel van de kunstenaar in dit van inspiratie en diep artistiek gevoel doortrokken meesterstuk naar voren komt?”

„Je... hebt... gelijk...”, gaf de dunne toe, en zijn ogen knipperden.

„Dit... is... een... gewel...dig... stuk!”, besloot de dikke. Ook zijn ogen begonnen te knippen. Hij geeuwde lang en luidruchtig en zijn sigaar viel ongemerkt op de grond.

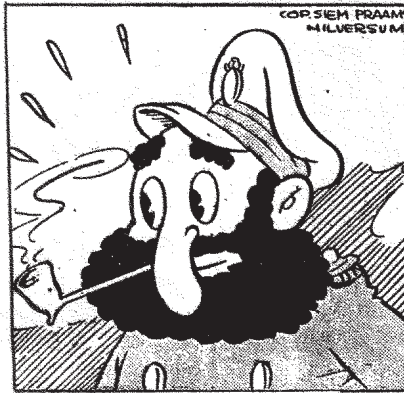
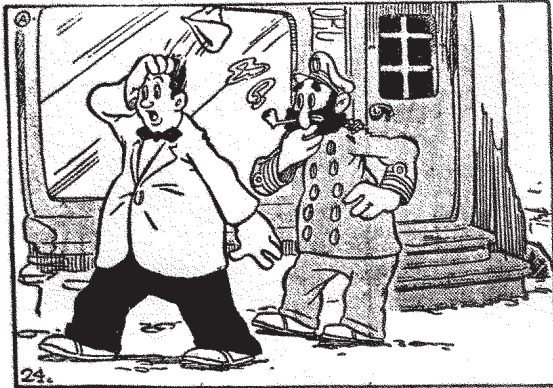
Jochem Jofel hoort een bekende stem

TOEN Jochem Jofel zag, dat ook zijn twee nieuwe klanten in slaap dreigden te vallen, rende hij zo hard als hij kon naar de deur en rukte hem open. „Heren!” riep hij angstig, „Een ogenblik! Wacht nog even! Ik heb u iets te vragen! Ik wil u spreken! Heren!!!” De heren schenen Jochem echter niet te horen. Ze wandelden achter elkaar weg met lange bedachtzame passen. Ze hadden allebei de ogen half gesloten en de dunne maakte zelfs snurkende geluiden. „O heden!!!” schrok Jochem Jofel, „het is precies hetzelfde als met die eerste kunstminnaar! Die viel ook

in slaap en die wilde ook niet meer naar me luisteren! Nu ben ik er van overtuigd, dat er iets niet klopt! Er moet iets vreselijk geks aan de hand zijn... En ik zal direct een groene erwt worden, als ik er ook maar één jota van snap...!” Al die vreemde belevenissen maakten hem zo zwak, dat hij als een zak nat zout tegen de muur in elkaar zeeg. Hij was zo onder de indruk van het gebeurde, dat hij een enorme luchtsprong maakte, toen een bekende stem achter hem plotseling zei: „Hallo, die ouwe landsnurker! In moeilijkheden?”

Het is kapitein Bakboord!

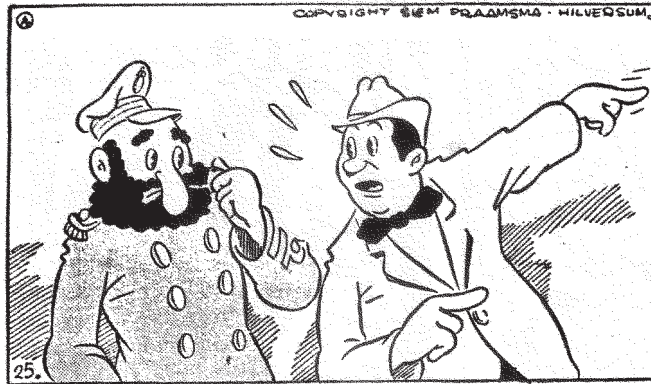
JOCHEM JOFEL schrok dus erg, toen hij plotseling een stem achter zich hoorde. Hij durfde zich eerst haast niet om te draaien. Maar toen hij een beetje van de schrik bekomen was, keek hij voorzichtig om en keek in het vriendelijke, ronde zeemansgelaat van Kapitein Bakboord. „Hallo!”, zei Bakboord weer. „Wat is er met je aan de poot maat? Moeilijkheden aan boord? Je staat daar te trillen als een stagzeil in volle storm! Nou, wat zeggen we? Kun je niet op stoom komme?”

„Eh, hallo, eh, Bakboord!” begon Jochem Jofel, nog

steeds een beetje beduusd. „Ik ben blij, dat ik je zie! Ik ben zulke rare dingen aan het meemaken, dat ik er best een mannetje bij kan gebruiken, om die rarigheden op te lossen...!” Hij schudde Bakboord hartelijk de hand.

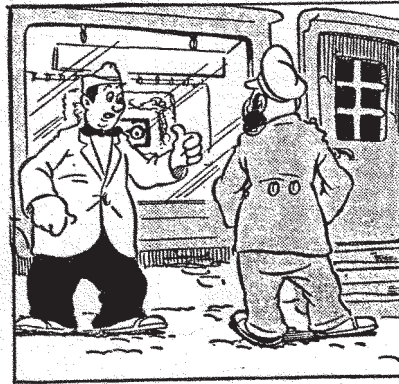
„Rarigheden? Narigheden?” vroeg Bakboord vriendelijk. „Zeg me, wat ik doen kan, om je weer in de goeie koers te krijgen, landsnurker! Vertel het tegen de goeie ouwe Bakboord! Een ronde zeeman laat een landrot niet in de steek, makker! Kom op en vertel!”

Ook Bakboord valt in slaap

„**H**ET zit zo”, legde Jochem Jofel aan Kapitein Bakboord uit. „Je moet weten, dat ik sinds kort een winkeltje heb in waardevolle schilderijen. En nu is het vreemde van het geval, dat er nog nooit een klant binnen is geweest, om wat te kopen. Alle klanten blijven voor de étalage staan, kijken naar binnen en vallen subiet in slaap! Nou vraag ik je, Bakboord! Heb je het ooit zo zout gegeten? In slaap vallen, als je op het punt staat, een waardevol kunstproduct te kopen! Begrijp jij daar een cent van?”

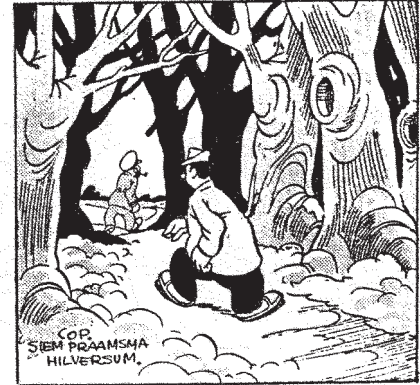
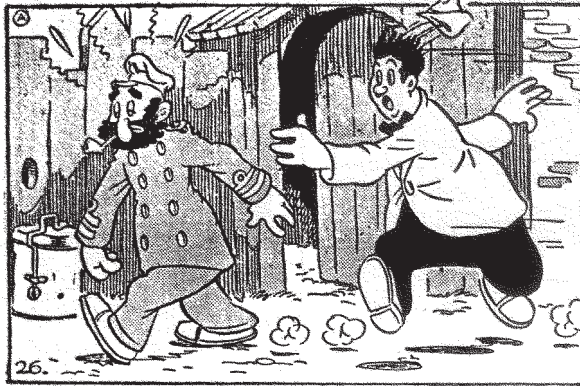
„Nee”, antwoordde Bakboord met overtuiging, „daar

snap ik niks van! Maar wat is nou de bedoeling? Wat wil je, dat ik uitspook? Wat moet er gebeuren? Is dit je winkeltje? Laat-es kijken... Wat heb je daar voor een waanzinnig schilderij in de kast gezet?! Geen wonder, dat iedereen wegloopt! Wie zet er nou een bril in de étalage! Je bent toch geen brillensmid? Als eerlijk zee-man zou ik zeggen, dat je een betere kans maakte om wat te verkopen, als je een landschappie of een stilleventje... in... de... plaats... van...”

Jochem Jofel keek ontzet toe. Ook Bakboord was in slaap gevallen...

Misschien is het wel een nieuw avontuur!

JA, zelfs Bakboord was in slaap gevallen, dat was duidelijk te zien. Hij liep precies als zijn voorgangers met lange, slome, maar zekere passen weg in dezelfde richting.

„Maar kapitein!” riep Jochem wanhopig, terwijl hij hem inhaalde. „Wat gebeurt er nu? Waarom val je in slaap? Wat doe je? Waarom geef je helemaal geen antwoord? Waar ga je naar toe? Bakboord! BAKBOORD!!!!”

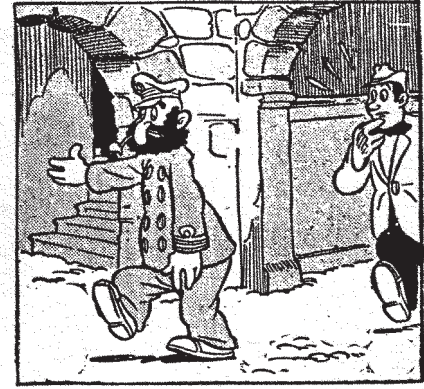
Kapitein Bakboord gaf echter geen draad, zoals dat heet. Hij liep verder en hoorde niets van wat Jochem Jofel

tegen hem zei.

„Nu”, dacht Jochem Jofel, toen hij ontdekt had, dat hij zijn oude vriend met geen mogelijkheid wakker kon krijgen. „Ik begin te vermoeden, dat hier iets héél raars aan de hand is... Misschien wel een nieuw avontuur...!”

Hij wist voorlopig niets beters te doen dan achter de slapende kapitein aan te lopen en te zorgen, dat hij hem in geen geval uit het oog verloor. Bakboord wandelde de stad uit, liep toen dwars door een heel groot bos heen en kwam daarna op een open vlakte.

Geen gastvrij oord

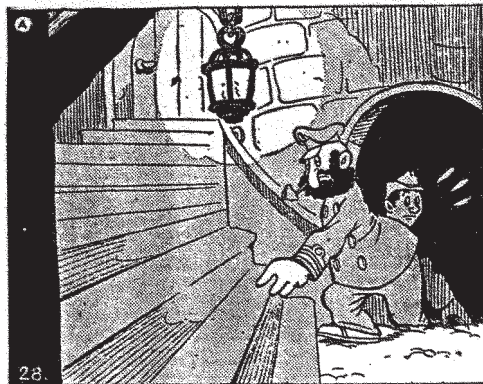
KAPITEIN BAKBOORD was dus op een open vlakte terecht gekomen op zijn vreemde slaapwandeling. Het was een erg kale vlakte; er groeide haast niets en de grond lag bezaaid met grote en kleine stenen. Een paar armoedig uitzierende bomen staken hun kale takken zielig omhoog en schenen te hopen op betere tijden. Nee, gezellig was het er niet bepaald, dat kan ik jullie verzekeren. Het scheen kapitein Bakboord echter geen zier te kunnen schelen. Er kronkelde een holle, steenachtige weg door de vlakte, en die volgde hij, alsof het aangenomen werk was. Deze weg voerde tot Jochem

Jofel's verbazing naar een heuvel, waarop een heel oud vervallen kasteeltje stond.

„H'm!” zei Jochem Jofel ongerust, „dat bouwwerk ziet er niet erg vriendelijk uit! Het lijkt wel, of er in geen jaren mensen in gewoond hebben en nieuw is het nu ook niet direct... Het is vast geen gastvrij oord! Als ik me niet sterk vergis, zullen we daar nog voor heel rare dingen komen te staan!”

Kapitein Bakboord stevende recht op de poort af en wandelde naar binnen, alsof hij er woonde...

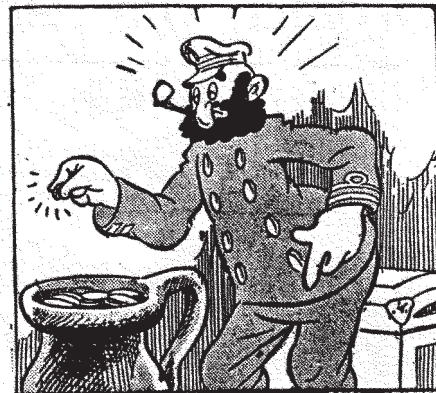
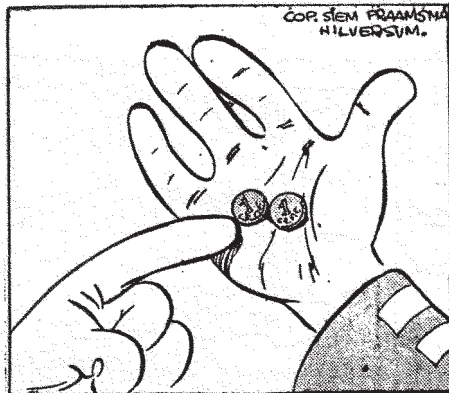
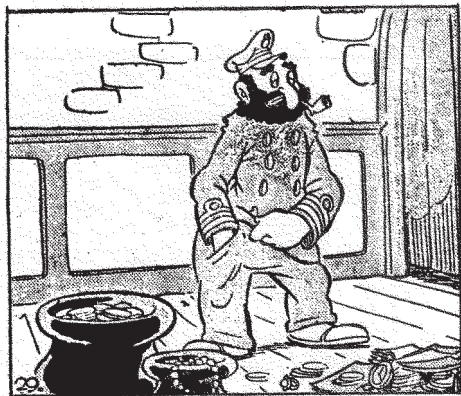
Potten en kisten met goud en edelstenen!

KAPITEIN BAKBOORD beklom al slapend een stenen trap, terwijl Jochem Jofel hem trouw op de voet volgde. Het was een hele klim; wel zes trappen van twintig treden en daarna nog een kleintje van negen. Jochem was buiten adem, toen hij boven was, maar Bakboord scheen vandaag nergens last van te hebben. Hij stapte regelmatig door en toen hij bij de honderd negen en twintigste tree gekomen was, draaide hij de kruk om van een kleine, stevige houten deur. De deur was niet op slot. Bakboord deed hem open en ging de daar achter

liggende kamer met een joviaal gebaar binnen. „Hallo!” mompelde hij zachtjes, alsof hij droomde. Er gaf echter niemand antwoord, want er was niemand om antwoord te geven. Maar toen Jochem Jofel even later zijn hoofd om de hoek van de deur stak, kon hij een klein gillette van ontzetting niet onderdrukken. „Ollabollaaaaa!!!” zei hij. „Van wie zou dat allemaal zijn? Dat moet wel een erg rijk iemand wezen... Maar wat moet Bakboord hier nu? Hij zal toch niet iets willen wegnemen?”

Een vervelend, benepen burger

NEE, wegnemen wilde Bakboord blijkbaar niets. Het leek er meer op, dat hij nog iets wilde toevoegen aan die overdaad. Hij stak ten minste zijn hand diep in zijn broekzak en haalde hem er een hele tijd later weer uit. Er zaten twee centen in en kapitein Bakboord keek er lang naar met slaperige ogen.

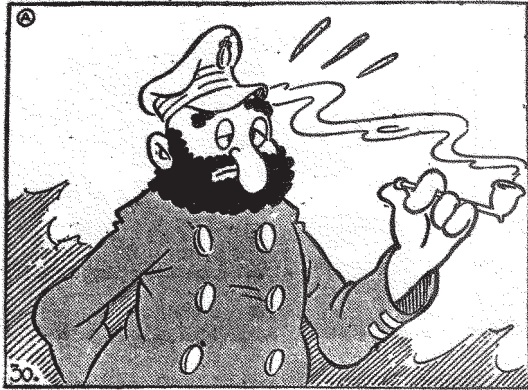
„Wat een nare droom!” hoorde Jochem Jofel hem dan in zijn baard mopperen. „M'n laatste geld! Het is treurig... Geen cent meer om tabak te kopen... Och, och, wat een narigheden aan boord! Een eerlijk, oud zeeman... Wat is

een zeeman zonder geld? Een burger, een gewoon, vervelend, benepen burger... Maar, enfin, er is niets aan te doen!”

Met een laatste blik naar zijn dierbaar bezit liep hij naar een grote vaas toe, die tot de rand met goudstukken gevuld was.

„Daar gaat-ie dan!” zei hij zachtjes en met een diepe zucht legde hij voorzichtig eerst de ene en toen de andere cent boven op de goudstukken...

Dromen zijn nare dingen...

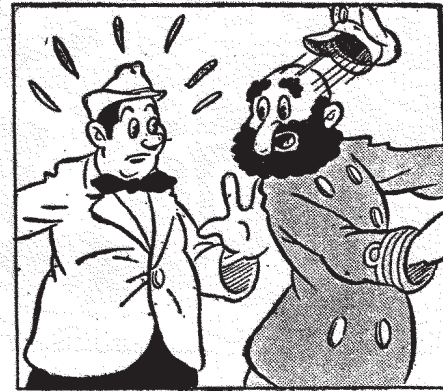
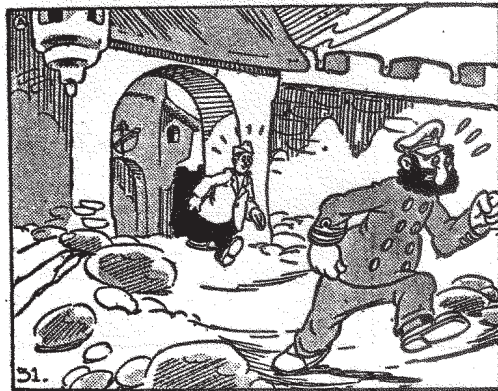
TOEN kapitein Bakboord zijn laatste twee centen in de pot met goudstukken gelegd had, bleef hij nog enkele ogenblikken in gedachten staan.

„Kostbaarheden?“, mompelde hij zachtjes, „Kostbaarheden? Wat heeft een zeeman nu voor kostbaarheden? Een zeeman is arm, maar eerlijk! Maar laat me eens denken... M'n pijp! Natuurlijk! Wat is een ouwe zee-kapitein kostbaarder dan zijn pijp?! Z'n pijp is zijn alles! Z'n pijp is zijn makker, zijn vriend! En wat is kostbaarder dan een goede vriend?“

Hij deed een lange haal aan zijn smookroer en knielde

daarna neer bij de grote berg zilver- en goudstukken, bankbiljetten, diamanten ringen, parelsnoeren, gouden en zilveren horloges en wat er allemaal nog meer lag. „Het is jammer!“ zuchtte Bakboord. „Maar het kan niet anders! Dromen zijn nu eenmaal rare dingen! Dat begrijp je tóch nooit... „Hij klopte de pijp netjes uit en legde hem met een meewarig gezicht bij de stapel. „Dat is dat!“ zei hij, toen hij weer opstond en de deur uit liep. Hij ging rakelings langs Jochem Jofel, die zich in het donker verscholen had...

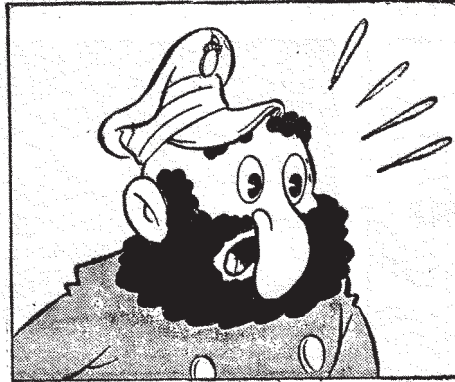
Bomen zijn niets voor zeelieden

MET dezelfde zekere passen, waarmee Kapitein Bakboord de oude kasteelpoort was binnengestapt, wandelde hij weer naar buiten, terwijl Jochem Jofel hem trouw volgde. Ze gingen de kale vlakte weer over en kwamen in een bos terecht. Bakboord begon zich nu een beetje op te richten en zijn manier van lopen werd flinker. Zijn ogen gingen open en hij keek met verbaasde blikken naar de bomen, die hem omringden. „Wat is dat nou?” hoorde Jochem Jofel hem zeggen. „Hoe kom ik nou in een bos? Ik moet wel een hele tijd

in gedachten zijn geweest, want ik heb een hekel aan bomen! Bomen zijn niets voor zeelieden! Een rechtgeaard schipper hunkert naar golven, huizenhoge golven! Bomen — bah! Stakerige houten dingen... Geen leven in...”
 „Hallo, Kapitein Bakboord!” zei Jochem Jofel op dat ogenblik en de goede oude kapitein schrok zo, dat zijn pet een heel stuk van zijn hoofd wipte. „Wie is dat?!” riep hij onthutst. „Ikke... huh? Wat?! Jochem Jofel?!?! Wat doe jij nou hier?!”

De neuskachel is heus weg!

KAPITEIN BAKBOORD was op een boomwortel gaan zitten en luisterde in de grootste verbazing naar Jochem Jofel, die vroeg, of hij al wakker was.

„Wakker? Heb ik dan geslapen? Weet nergens van!” antwoordde Bakboord ongerust.

„Maar u bent toch slapend naar dat kasteel toegegaan!” zei Jochem Jofel. „Al die trappen op naar dat kamertje, waar al die gouden en zilveren dingen lagen? En u hebt daar toch uw geld en uw pijp achtergelaten?”

„Hoor eens, jonge man!” antwoordde Bakboord, „waarom zou ik naar een kasteel gaan? Wat doet een

zeeman in een kasteel? En waarom zou ik allemaal trappen opklimmen? Trappen? Ik verfoet trappen! En waarom zou ik m'n geld en m'n pijp ergens neerleggen? M'n PIJP! Een goed schipper verlaat nog liever z'n schip dan z'n pijp! Nee vriend!” Hij stak zijn hand in zijn zak om zijn pijp eruit te halen.

„M'n smookroer!” jammerde hij toen, terwijl hij opstond en de beide handen vertwijfeld op zijn hoofd legde. „M'n lurk! M'n neuskachel! Verdwenen! Het is waar! Ik liep al de hele tijd met het idee rond, dat ik niet half aangekleed was!!!”

Plannen maken is niks voor zeelui...

„JA,” zei Jochem Jofel, „uw pijp is weg! Ik heb zelf gezien, dat u hem in het kasteel hebt neergelegd!” „Wat kasteel? Wat neergelegd?” brulde Bakboord, woedend. „Gestolen is-ie! Gejat! Geganneft! Dieven zijn 'et! Gemene landrotten! Een eerlijke zeebonk van zijn rookgerei te beroven! Ik kan toch niet over straat zonder pijp?! Ik zou me dood schamen! Ik zou me zo aan geen derde-klas-matroos durven vertonen! Waar is dat kasteel! Dan zal ik het even in elkaar slaan! Ik heb altijd al een hekel aan kastelen gehad, behalve dan aan zeekastelen... Kom op Jochem Jofel, help me! Je laat een

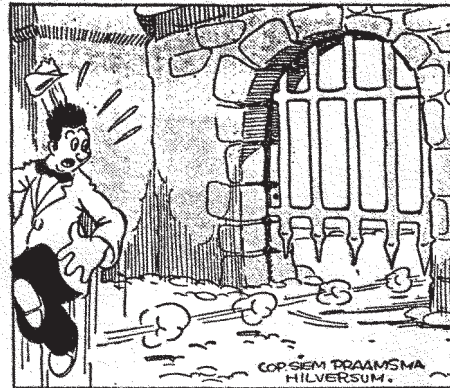
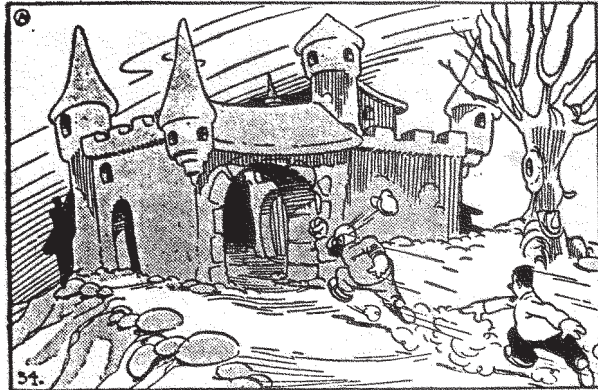
oude nette zeerob toch niet in de steek, wel? Wijs me de weg!”

Hij begon te hollen zo hard als zijn oude beentjes hem konden dragen.

„Wacht eens even Bakboord!” riep Jochem Jofel nog, „laten we eerst een plan maken! Wie weet, waarvoor we nog komen te staan!”

„Plannen?!” riep Bakboord hollend. „Niks plannen! Ik heb een hekel aan plannen! Niks voor zeelui! Recht op het doel afkoersen! Recht door zee, dat is de beste weg!”

Een stevig uitziend hek...

KAPITEIN BAKBOORD voelde dus niets voor plannen maken. „Dieven!” schreeuwde hij na iedere vijf stappen. „Tuig! Pijpenjatters! Een oude zeeman zal jullie leren, dat het niet fatsoenlijk is, iemand te beroven!”

Het oude kasteeltje kwam al spoedig in zicht en Bakboord holde de poort binnen alsof hij er al jaren woonde. Jochem Jofel volgde, maar met een bang hart voor wat er gebeuren zou. En er gebeurde iets. Toen hij juist binnen was, hoorde hij achter zijn rug geknars en gepiep. Hij keek angstig om en zag een stevig uitziend ijzeren

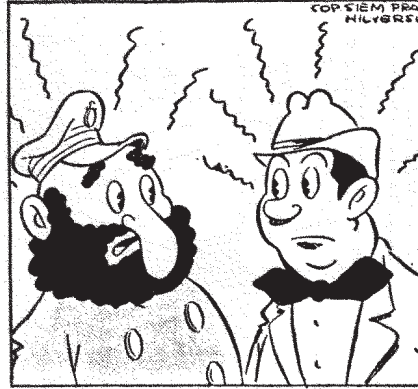
hek, dat in de muur was aangebracht, tussen de poort naar beneden zakken.

„Ollabolla!” dacht Jochem Jofel, „we zijn opgesloten! We zitten als ratten in een val!”

„Dat heb je er nu van, als je niet van te voren een goed plan maakt!” dacht hij, terwijl hij keek, waar Bakboord inmiddels gebleven was.

„Kapitein!” riep hij, „kijk eens om! We zijn opgesloten! Zie je nu wel! Hadden we nu maar eerst een plan gemaakt!”

Op voor de pijp!

Op het roepen van Jochem Jofel kwam Bakboord haastig terug. Hij was in zijn ijver al helemaal in het kasteel aangeland.

„Alle fokkemasten op een rijtje!” zei hij, toen hij het ijzeren hek gezien had, „dat is niet zoals het hoort! Dat is niet gastvrij! Dat is echt weer iets wat je van een landkakkelobbes verwachten kunt! Zo iets zul je aan boord van een schip niet meemaken, meneer! Twee eerlijke mensen van hun vrijheid beroven! Nee, nee, dan zijn zeelui heel wat prettiger om mee om te gaan, dat

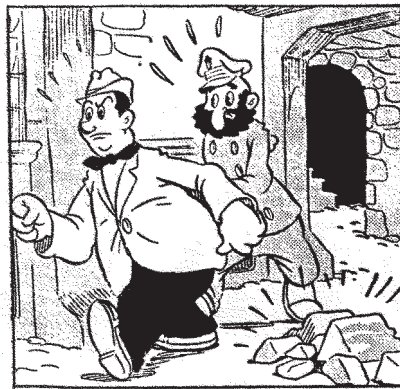
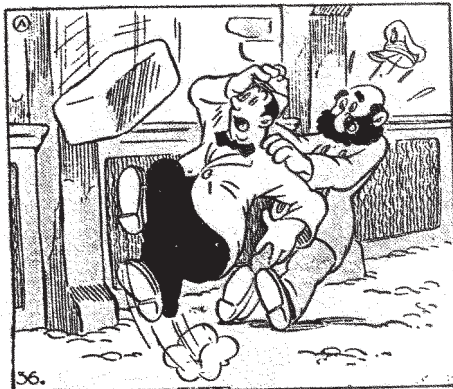
zie je aan mij...”

„Maar wat doen we nu?” vroeg Jochem Jofel met een bedenkelijk gezicht.

„Nou,” zei Bakboord. „Als we die twee schavuiten tegenkomen en er is toevallig water in de buurt, dan zal ik ze, zo zeker als tweemaal twee vier is, kielhalen! Als er ten minste ook een kiel in de buurt is...”

„Vooruit dan maar met de geit!” zei Jochem Jofel en hij liep schoorvoetend naar de grote ingang van het kasteel. „Op voor de pijp!” zei Bakboord grimmig, terwijl hij heel dicht achter Jochem Jofel aan bleef lopen...

De ene misdaad wordt op de andere gestapeld

JOICHEM JOFEL en Kapitein Bakboord waren nog maar net in het kasteel, dicht achter elkaar aansluitend in een duistere gang, toen Bakboord plotseling een schreeuw gaf en Jochem Jofel met een ruk achteruit trok, zodat deze bijna omviel.

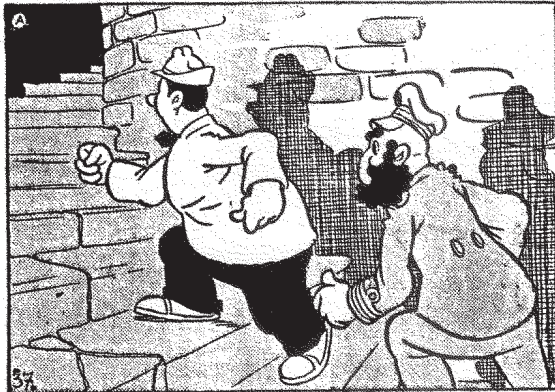
Een grote steen, die zeker was losgeraakt uit het plafond, smakte met een harde klap op de grond en viel in acht stukken uit elkaar, vlak voor de voeten van de verschrikte Jochem Jofel.

„Dat was schrikken!” meende Bakboord, „ik dacht subiet, dat je er geweest was!”

„Hm!” zei Jochem Jofel met een gefronste wenkbrauw. „Dit gaat te ver! Daar moeten allerlei stokjes voor gestoken worden! Het is mogelijk, dat die steen uit zich zelf naar beneden viel, maar ik voor mij geloof meer aan boos opzet!” Hij stapte kordaat om de in puin gevallen steen heen en liep manhaftig verder.

„Ze stapelen de ene misdaad op de andere!” zei Bakboord net zo flink. „Eerst diefstal van een pijp en twee cent en nu een aanslag op het leven van een eerzaam burger en een nog eerzamer zeeman! Daar moet een eind aan komen! Dat moet gewroken worden!”

Plannen, altijd maar plannen!

KAPITEIN BAKBOORD en Jochem Jofel slopen een trap op, om te gaan zien, wie de aardigheid had gehad, om een grote steen naar beneden te gooien. Het was een heel lange draaitrap en toen ze die helemaal opgelopen waren, kwam er nog een en daarna nog een derde. Toen stonden ze in een heel klein gangetje, waar een enkele deur op uit kwam.

„Ik hoor geluiden!” zei Jochem Jofel.

„Ik ook!” zei Bakboord. „Schuiven met kisten en zo... Zou dit het ruim zijn van dit kasteel? Dat zal wel, want landlui bouwen alles altijd op z'n kop... In een behoorlijk

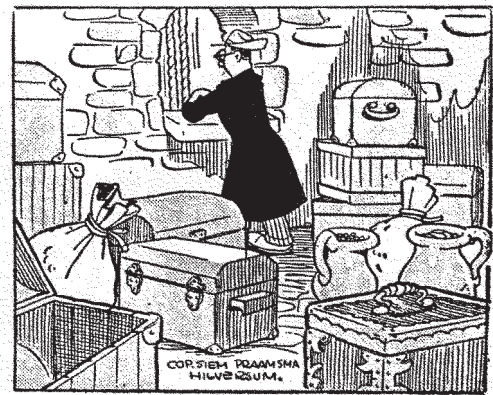
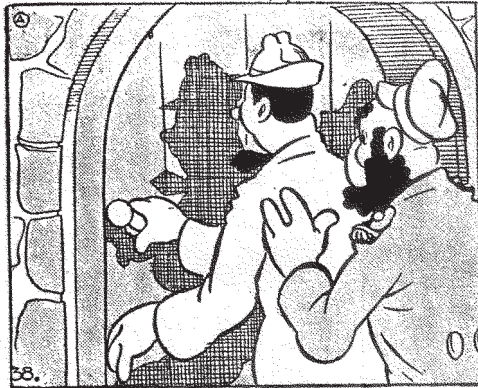
schip zit het ruim beneden, maar het zou me niks verwonderen, als ze hier het ruim op zolder hadden. Zullen we eens een kijkje nemen?”

„Ja”, antwoordde Jochem Jofel, „maar ik heb een plan!”

„Sjonge-jonge”, zuchtte Bakboord, „altijd maar plannen, altijd maar plannen... Nou, zeg op, wat wil je?”

„Dit” zei Jochem, „We gaan naar binnen en duiken allebei, nog voordat iemand ons gezien heeft, in een lege kist. Dan weten we meteen, waar al die gestolen dingen naar toe gaan!”

Daar staat de oude pijpendief!

JOACHEM JOFEL had dus voorgesteld te gaan kijken, wie daar achter de deur met kisten en zo schoof. Dus draaide Jochem zo stilletjes en voorzichtig als hij maar kon de knop om en deed de deur op een kier open. Nu, hij was niet op slot en hij was bepaald ook pas geolied, want het ging allemaal volkomen geruisloos. Enfin, dat was maar gelukkig ook, want anders had de man, die zich achter de deur bevond het vast en zeker gehoord. Nu hoorde hij niets, want hij had het erg druk. Hij stond voor 'n raampje en aan de buitenkant van dat raam bewogen twee touwen op en neer.

„Dat is nou Desiderius Duifje!” fluisterde Jochem Jofel tegen Bakboord, „ik denk, dat ze die kisten naar buiten hijsen en dan met de buit vertrekken.....”

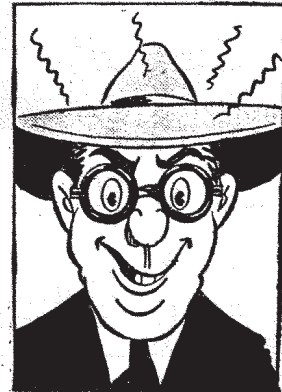
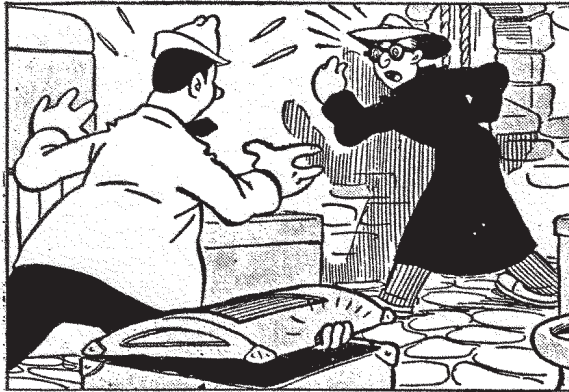
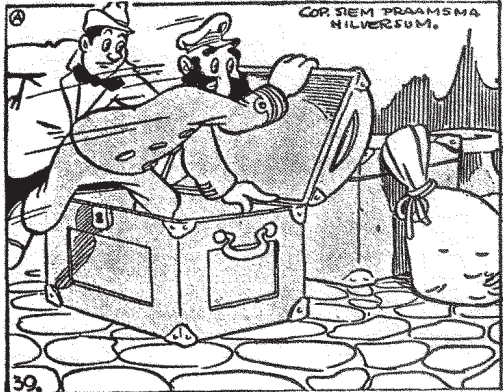
„Is dat die kerel, die m'n pijp...”

„Ssssst!” zei Jochem Jofel waarschuwend, „denk aan het plan?”

„Plan!” zei Bakboord zachtjes met een smalende trek op zijn baardige gelaat. „Laat me d'r door vriend, dan zal ik die ouwe pijpendief eens leren, hoe 'n zeeman...”

„Nee”, zei Jochem Jofel. „Je zult doen wat ik gezegd heb! In een kist, vooruit! Dat is beter.”

Jochem Jofel wordt ontdekt

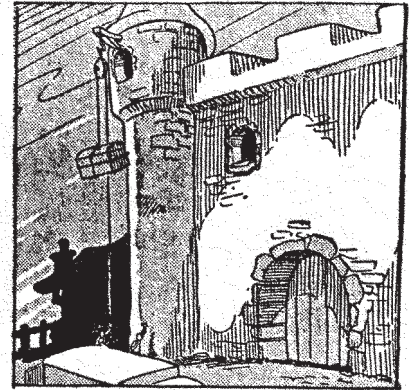
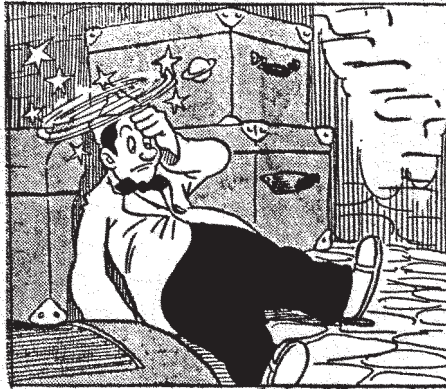
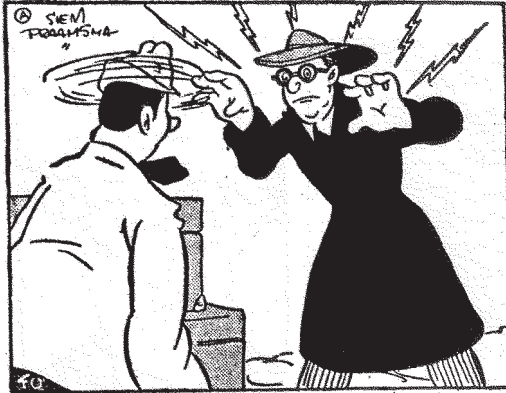

JOCHEM JOFEL had dus gezegd, dat Kapitein Bakboord in een kist moest kruipen. Dus schoof deze voorzichtig op de eerste de beste kist af en klom erin, waarna hij het deksel even voorzichtig sloot. Maar dit deksel was blijkbaar niet geolied, want het liet een akelig piepend geluid horen. En Desiderius Duifje, die nog steeds niets gemerkt had, draaide zich nu plotseling om. Hij zag Bakboord niet, want die had juist het deksel van zijn kist dichtgedaan. Maar hij zag Jochem Jofel wel.

„Aha, meneertje Jofel!” zei hij kwaadaardig, terwijl hij een stap in de richting van onze arme wereldreiziger deed. „Ahaaa. Dat is een waar genoeg. Kwam u eens kijken of er soms schilderijen te verkopen waren? Of wilde u alleen maar even in die kistjes neuzen? Hihhi!

Meneer Jofel heeft lucht gekregen van onze praktijken hè? Hij weet zeker alles? Maar we zullen het hem weer laten vergeten! Vergeten! VERGETEN!”

Plannen maken! Het mocht wat!

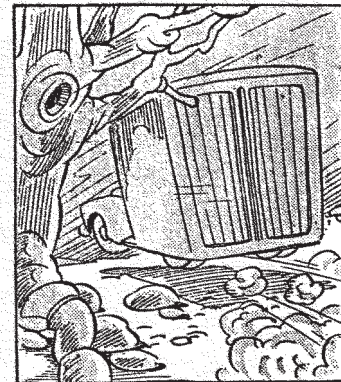
DESIDERIUS DUIFJE begon nu heel vreemd te doen. Hij sperde zijn zwarte ogen wijd open, stak zijn handen op een bijzondere manier naar Jochem Jofel uit en liep langzaam, met uitgemeten passen op hem toe. „Ollabolla!” dacht Jochem Jofel, terwijl hij zich vreemd duizelig begon te voelen, „wat heeft die man een akelige manier om iemand aan te kijken! Hij kijkt net zoals dat schilderij in mijn etalage... En ik voel me er net zo onbehaaglijk bij... Jakkiebakkie... Ik begin slaap te krijgen... Ik denk, dat ik hier maar even tegen deze kist aan ga zitten, anders val ik om...”

Bakboord zat intussen in zijn kist. Hij kon natuurlijk niet zien, wat er gebeurde, maar hij hoorde Desiderius Dulfje vergezocht in zich zelf praten en merkte natuurlijk ook, dat Jochem Jofel niets meer terug zei.

„Ach ach,” dacht hij, „dat gaat mis! Dat gaat helemaal mis! Plannen maken! Het mocht wat!”

Hij mopperde zo een beetje door en voelde toen plotseling, dat de kist, waarin hij zich verstopt had, werd opgetild. Er werd een touw omheen gedaan en hij voelde opeens, dat hij zweefde. Hij werd het raam uitgehesen!

Over geld wordt niet gesproken

KAPITEIN BAKBOORD werd dus uit het raam van de kasteeltoren gehesen, netjes verpakt in een van Desiderius' kisten.

„Wat zou d'r toch in al die kisten zitten?” vroeg een van de transportarbeiders aan de andere.

„Ik weet et niet”, antwoordde de ander, „en et kamme niet schele ook. Ik weet alleen, dat deze lang niet zo looiig is as die andere en dat is hoofdzaak voor mij. Ik vraag me alleen af, waarom dat allemaal zo laat mot gebeure. Kan dat niet overdag?”

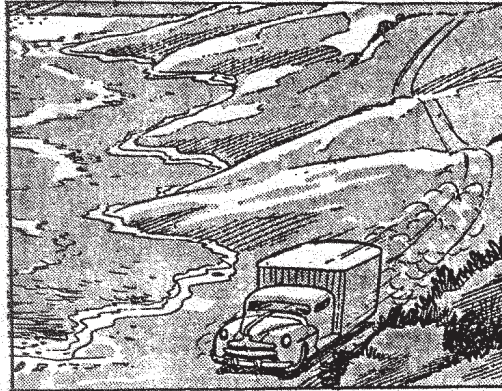
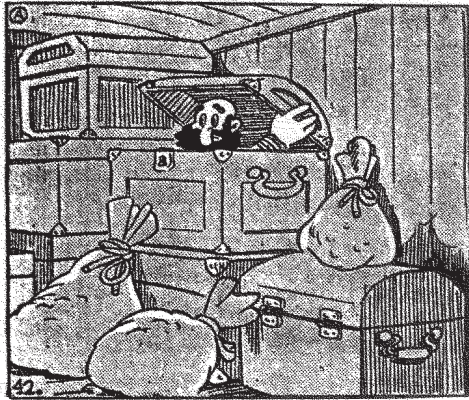
„Niet kletsen. Opschieten!” commandeerde Hapsidarius

Huifje, die toekeek of alles wel goed ging. „Ik geloof trouwens, dat dit de laatste kist is. Jullie zijn klaar, mannen!”

Nu kwam Desiderius, die weer een nieuwe sigaar had opgestoken, ook naar beneden. Het was inmiddels al een beetje donker geworden en Desiderius was in het beste humeur van de wereld.

Ze persten zich alle vier in de cabine en de vrachtwagen vertrok, hobbelen over de vrijwel ongebaande weg, die over de kale vlakke voerde...

Bakboord wordt tevreden met zijn lot

TOEN Kapitein Bakboord merkte, dat de vrachtauto ging rijden, tilde hij voorzichtig het deksel van zijn kist op en keek eens rond, om te zien of er geen onraad dreigde.

„Och, och,“ zuchtte hij, „wat een leven voor een eerlijk zeebonk... Opgesloten in een kist! Het is treurig... Ik ben verschrikkelijk benieuwd, waar dat gekke plan van Jochem Jofel op uit zal draaien... Plannen! Huh!!“

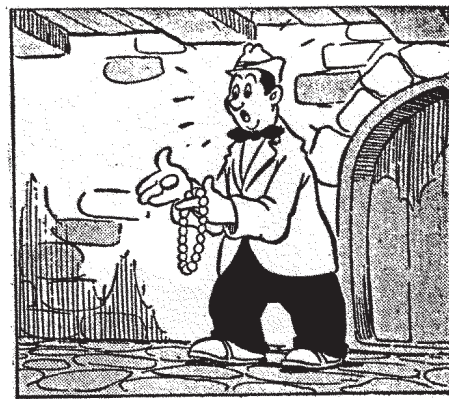
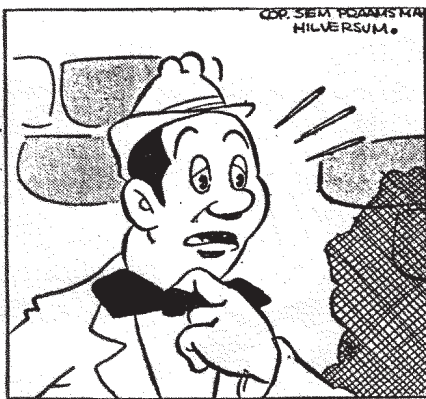
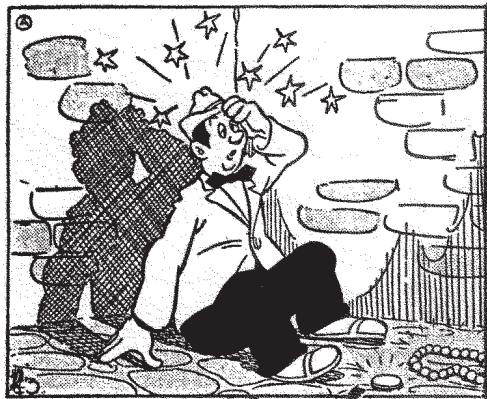
Je ziet dus, dat Kapitein Bakboord niet erg tevreden was met zijn lot. Maar dat zou verkeren. Toen de wagen een half uur gereden had, sloeg hij plotseling links af en kwam

via een klein zandweggetje in de duinen en later op het strand terecht.

„Hé!“ zei Bakboord, „ik geloof zowaar, dat we naar zee gaan! Ik hoor het ruisen van de branding boven het geluid van de motor uit... Ik proef de zilte lucht al! Aha! Nu kom ik in mijn element! Wat is een avontuur voor een zeeman, als de zee er niet aan te pas komt?“

De vrachtwagen stopte. Een meter of vijftig uit de kust lag een schip voor anker en het leek er veel op, dat dit schip ook iets met dit avontuur te maken zou krijgen...

Het is Jochem Jofel ontschoten

NU moeten we maar eens gaan zien, wat er intussen met Jochem Jofel was gebeurd, want ten slotte is dit een verhaal over Jochem Jofel, nietwaar?

Jullie weten nog wel, dat hij was ingeslapen, toen Desiderius Duifje hem aangekeken en gezegd had, dat hij alles, wat hij wist, moest vergeten. En op dit ogenblik werd hij wakker.

„Ollabolla!” zei hij, terwijl hij rechtop ging zitten en zijn hand tegen zijn hoofd legde. „Ik zie sterretjes... En ik heb een beetje hoofdpijn ook... En waar ben ik toch? Ik... ik heb dit hier nog nooit gezien! Ik zal toch niet in

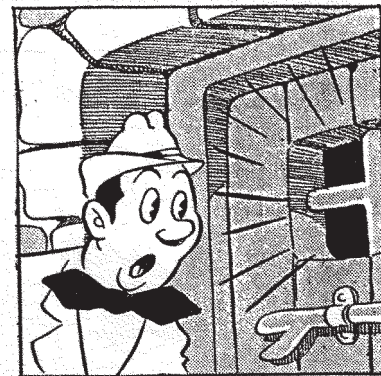
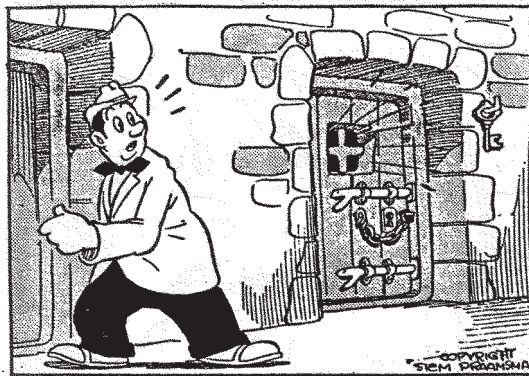
een vreemd huis naar binnen gegaan en in slaap gevallen zijn?”

Hij keek nog eens rond en zag voor zijn voeten een vergeten parelsnoer en een goudstuk liggen.

„Nee maar!” riep hij uit, „wat is dat? Het lijken wel echte parels!” Hij raapte het snoer en het geldstuk op en bekeek de beide voorwerpen aan alle kanten.

„Een vreemde geschiedenis...” mompelde hij. „Ik weet, dat ik kort geleden iets met parels en goudstukken te maken heb gehad, maar ik weet niet meer hoe! Dat is me ontschoten...!”

'Waaratje, burger!'

„NU”, dacht Jochem Jofel bij zich zelf, „het lijkt mij het beste, dat ik maar zo gauw mogelijk maak, dat ik uit dit vreemde huis wegkom!”

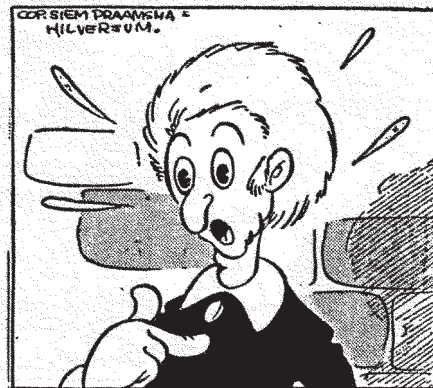
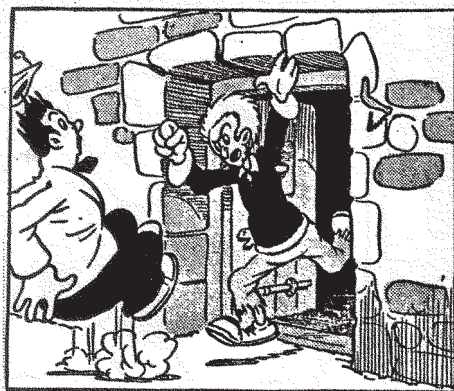
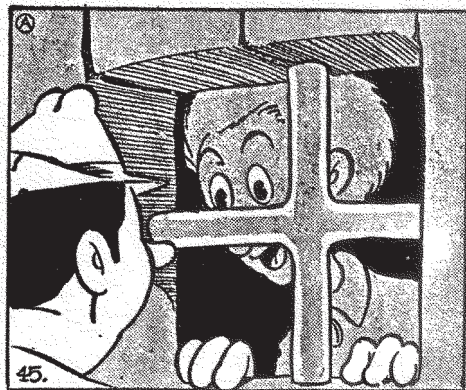
Hij stak het goudstuk in zijn broekzak en hield het parel-snoer in zijn rechterhand geklemd, terwijl hij vlug maakte, dat hij uit de kamer kwam. Hij liep alle trappen weer af, maar, omdat hij natuurlijk niet wist, waar hij was, vergiste hij zich een keer en daalde te ver.

„Ollabolla!”, zei Jochem Jofel, die alsmaar verder van de uitgang wegdwaalde, „ik zou er nu toch wel eens uit

willen! Want het lijkt me hier een griezelige omgeving... Het lijken wel gevangenissen, al die deuren met die grendels en sloten en kettingen... Hier zaten vroeger natuurlijk misda...”

Toen hield hij plotseling op. Uit één der deuren kwam een geluid. En het klonk heel menselijk. „Hallo! Hé! Ho!”, zei een stem, die een beetje boos klonk. „Hallo, burger! Loop niet voorbij! Haal me hieruit! Ik hoor waaratje niet in een bajes thuis! Nee, nee, waaratje niet, burger!”

Tube Verf, een wijd en zijd bekende klank

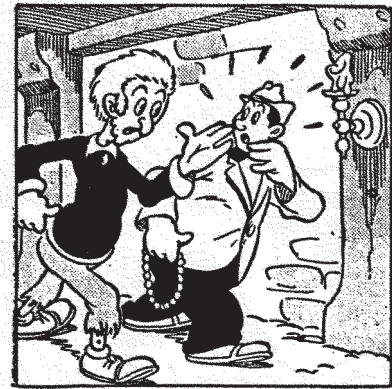
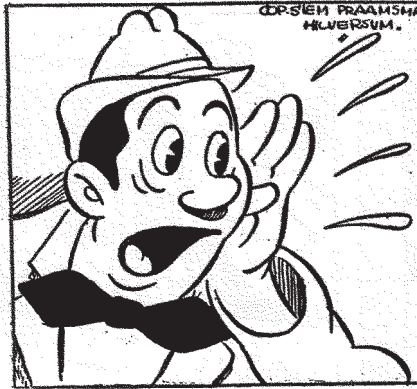
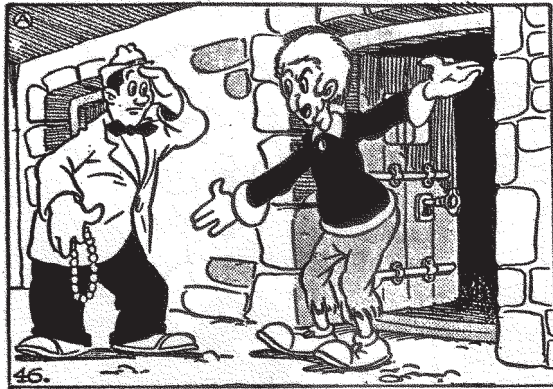
JOCHEM JOFEL liep snel op de deur toe, van waar achter hij de stem gehoord had. Er zat een klein venstertje in de deur met een stevige tralie er voor. Een verbaasd en boos gezicht keek Jochem Jofel van achter die tralie aan.

„Hallo!”, zei het gezicht, dat van een grote, wilde haardos voorzien was. „Hallo, burger! Wat ben je voor een burger? Laat me d'r uit! Laat me hieruit, want in dit kot gaat mijn ziel te pletter! Mijn gevoel deugt niet voor kotten!” Jochem Jofel begreep niet veel van de toespraak, maar

hij vond wel, dat de man er betrouwbaar genoeg uitzag, om hem los te laten. Hij deed de grendels los, haakte de ketting uit de ijzeren ring en draaide de sleutel, die aan de muur op een haak hing, in het slot om.

„Dat was waaratje een goed werk, burger!” riep de man, die zo snel hij kon uit het benauwde hokje rende. „Een heel goed werk! Je hebt een Kunstenaarsziel van de ondergang gered! Laat ik me even voorstellen! Mijn naam is Tube Verf! Dat is een NAAM, nietwaar? Een wijd en zijd bekende klank!”

Een onbenullige naam,Joffel

„**H**OE kwam je in dit gevang?” vroeg Jochem Jofel.
„Wat heb je misdreven? Wat is je misdaad? Vertel op!”

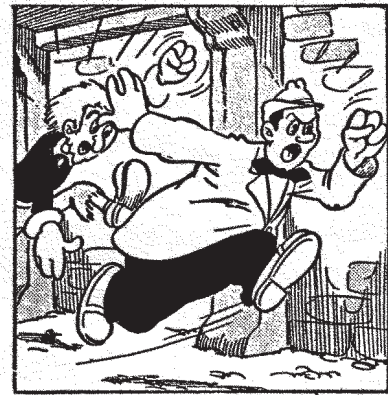
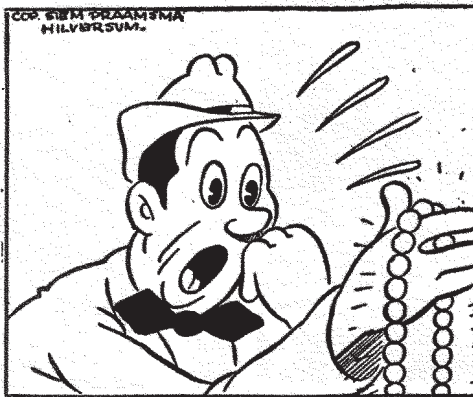
„Misdaad?” vroeg Tube, „misdaad, burger? Luister! Ik heb een schilderij gemaakt, zie je? En toen ik kwam afrekenen, zei de man, voor wie ik het gemaakt had: „Over geld wordt niet gepraat!” en toen stopte hij me in dit hok!”

„Over geld wordt niet gepraat...”, zei Jochem Jofel peinzend, „dat heb ik meer horen zeggen...”

„Die meneer,” vertelde Tube Verf verder, „heette

Desiderius Duifje. Als ik hem ooit nog eens tegenkom, zul je wat beleven, burger! En dat schilderij! Dat was het beste, dat ik ooit heb gemaakt! Een paar ogen! Alleen maar een paar ogen! En het vreemde daarvan was, dat, als iemand er naar keek, hij gehypnotiseerd werd, als je begrijpt, wat ik bedoel. Dan vielen ze half in slaap en brachten al hun geld en sieraden hierheen! Dat was waaratje een schilderij, burger! Ze hadden de een of andere sukkel in de arm genomen, die het meesterstuk in zijn étalage neerzette... Hoe heette die ook weer..., een onbenullige naam... Joffel! Ja, Joffel was het, burger!”

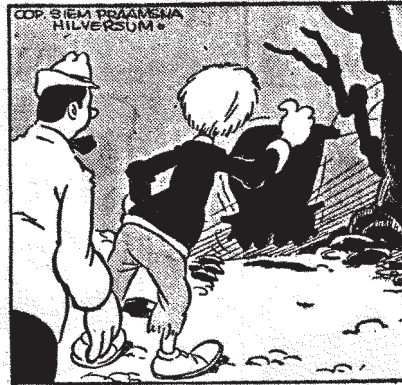
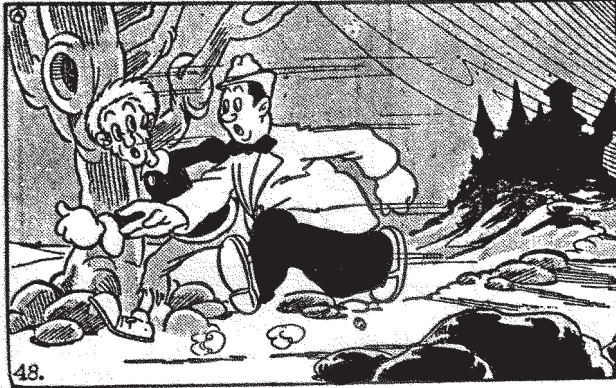
Jochem Jofel herinnert zich alles weer

„IK begrijp het nog niet zo goed,” zei Jochem Jofel, „de een of andere onbenullige Joffel zette dus een schilderij in zijn winkel en als de mensen er naar keken brachten ze hun geld en goed hierheen? Wie zegt me, dat dat allemaal waar is? Het lijkt wel een sprookje!” „Wat heb je daar in je hand?” vroeg Tube Verf. „Dat is een van de dingen, die hier door zo’n half-slapende burger gebracht zijn! Waaratje, dat is zo! Zie je nou wel, dat het waar is?!” Jochem Jofel keek ongerust naar het voorwerp in zijn hand. En plotseling herinnerde hij zich alles weer.

„Ja!”, zei hij, „ik zie het! En ik weet plotseling weer alles! En je zult het misschien niet willen geloven, Tube, maar IK ben die sukkel met die onbenullige naam! Ik ben Jochem Jofel, aangenaam! Maar ik zal je gauw laten zien, dat ik niet zo’n sukkel ben als ik er misschien uit zie!” Dat is waaratje goed gezegd, burger Joffel!” antwoordde Tube Verf, en hij holde verheugd achter de wegsnellende Jofel aan. „Je bent maar een gewoon burger, dat is te zien, maar ik geloof, dat er artistieke pit in je zit! Waaratje burger!”

Wij zijn belangrijke regeringspersonen

JOACHEM JOFEL en Tube Verf houden nu zo hard ze konden het kasteel uit. De poort was door de een of andere oorzaak intussen weer open, dus dat kwam goed van pas. „We moeten deze kant op, burger!” zei Tube Verf, „Ik weet, waar ze heengaan met de poet! Ze hebben een schip! Als we er maar op tijd zijn, anders zijn ze vertrókken...”

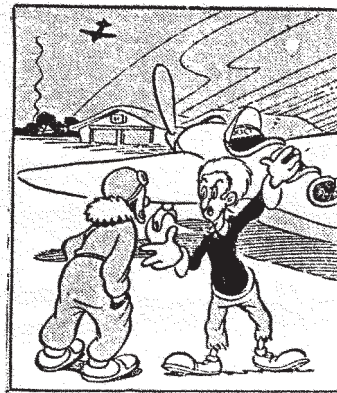
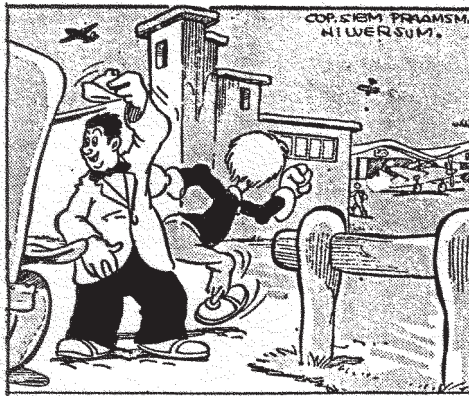
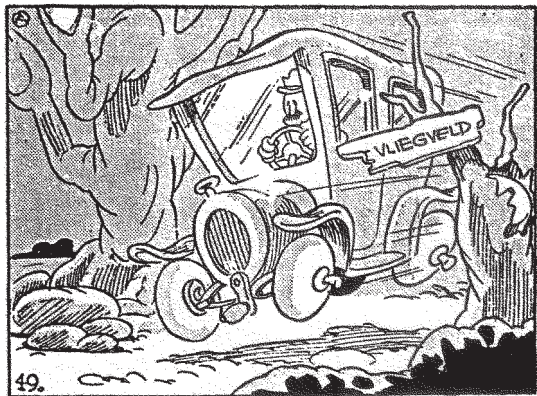
Toen klonk er achter hen op de weg een gesteun en geblaas. „Tjong, burger!” zei Tube verf opgetogen, „ik geloof dat we geluk hebben! Daar komt een soort auto. We moeten liften, als het een beetje kan...”

Hij stak zijn rechterhand omhoog en wees met zijn duim naar achteren. Het overjarige autootje stopte kreunend en hoestend en er kwam uit een der raampjes een besnord hoofd te voorschijn.

„Wij zijn twee belangrijke regeringspersonen!” vertelde Tube Verf trots. „En wij zitten dringend verlegen om vervoersgelegenheid! Wees dus verstandig, goede man en deel de ruimte in je wagen met ons!”

„Regeringspersonen?” vroeg de Snor onnozél. „Dan moet U zeker naar het vliegveld, niet? Regeringspersonen moeten altijd naar vliegvelden!”

Tube Verf kent een soort piloot

„JUUST, dat is een goed idee!” riep Tube Verf uit. „Ik bedoel, dat heeft u goed gezien!” verbeterde hij snel. „Wij moeten inderdaad zo snel mogelijk naar het vliegterrein! Dringend, burger! Er staan belangrijke beslissingen op het spel!”

Een ogenblik later zaten Jochem Jofel en Tube Verf, nog hijgend van het harde lopen, gedoken in de keiharde kussens van het oude middel van vervoer.

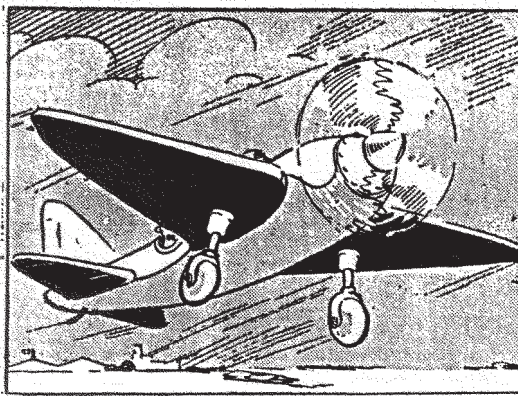
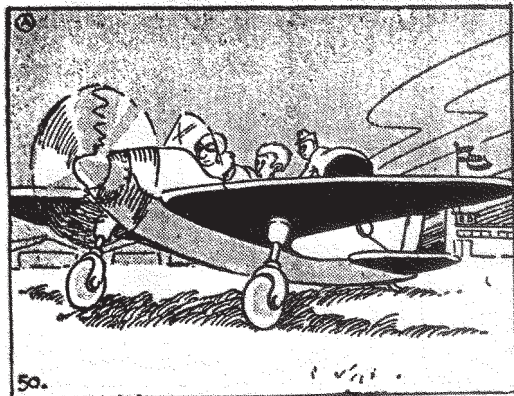
„Zie je, burger, ik heb een kennis op het vliegveld”, vertelde Tube Verf, „iemand, die ik ken, als je begrijpt

wat ik bedoel. Hij is vlienger. Een soort piloot, als je me kunt volgen. Die wou ik in de arm nemen, snap je Boffel?” „Jofel is de naam”, antwoordde Jochem Jofel.

Het wagentje steunde weer, kreunde dan en blies een paar maal. Het stond stil.

„Kom op, Doffel!” riep Tube en hij stapte uit zonder zich verder om de chauffeur te bekommeren en holde het terrein op. Jochem Jofel bedankte en ging daarna op zoek naar Tube Verf, die al druk aan het onderhandelen was met de piloot, die hij kende.

Er wordt een plan gemaakt

TUBE VERF' scheen het al helemaal in orde gemaakt te hebben met zijn vriend, want toen Jochem Jofel hem gevonden had, draaide de motor van het vliegtuig al en zat Tube Verf al op de plaats achter de piloot.

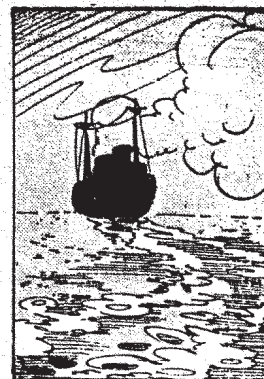
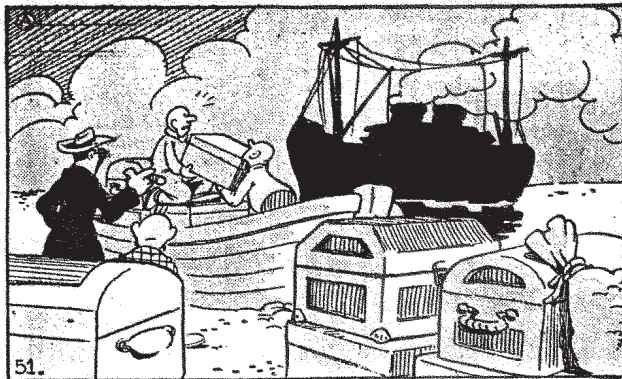
„Vooruit, burger Duffel!” riep Tube Verf boven het lawaai van de machine uit, „het is voor elkaar! Klim er maar in, meneer hier zal ons naar het schip brengen. Je ziet, dat ik aardige kennissen heb, wat? Dat is een ding, dat waaratje waar is!” Jochem Jofel klom dus in het vliegtuig en de piloot startte direct.

„Nu!” brulde Tube Verf over zijn schouder heen, naar

Jochem Jofel, „Alles gaat goed, niet, burger? Alles naar wens, waar? En nu moeten we nog even een plannetje bespreken, dat ik bedacht heb! Kijk eens, burger Doffel, ik wou het zo doen, als je begrijpt wat ik in de zin heb.

Als we bij het schip zijn, Bochel, dan...” Meer kon ik er niet van verstaan, want toen was het vliegtuig te ver weg. En omdat we zo'n hard vliegend ding toch niet kunnen volgen, moeten we nu eerst maar eens gaan zien, wat er intussen met Bakboord gebeurd is, die nog steeds in zijn kist zit...

Het schip vertrekt...

INMIDDELS hadden de twee sjouwers alle kisten en zakken weer uit de vrachtwagen gehaald en op het strand neergezet. Het schip, dat in de verte lag te wachten, zette een sloep uit, waarna de twee vrachtlieden alle kisten overlaadden in deze sloep.

Nu, alles was in een wip gebeurd. Een kwartier later was de hele lading in de sloep gesjouwd en pakte de matroos de riemen weer op. De twee vrachtrijders kregen een enorme fooi en reden blij naar huis.

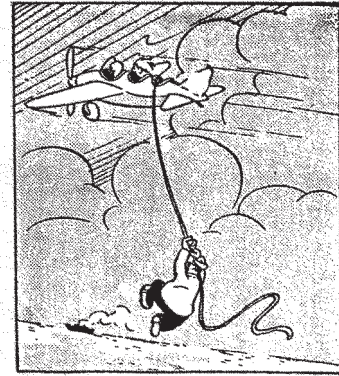
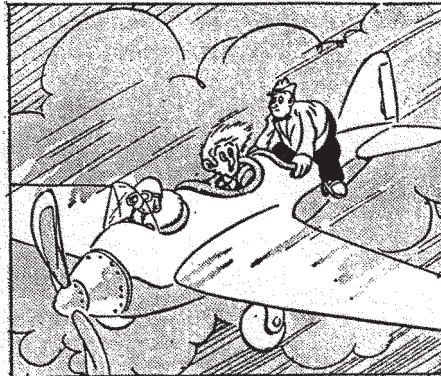
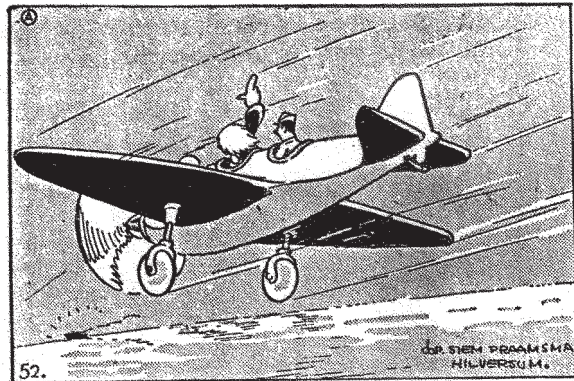
„Zo, Huifje!” zei Desiderius Duifje tegen zijn kleine helper, „het is gepiept, man! Over een paar dagen zitten

we in Amerika en geen haan, die meer naar ons kraait!” „Zo is het!” antwoordde Huifje met een opgetogen gezicht. Bij het schip gekomen, werden de zware kisten naar boven gehesen en in het ruim veilig opgeborgen.

„Nu ben ik in mijn element!” dacht Kapitein Bakboord, die nog steeds in zijn kist zat. „Voor mij begint nu het avontuur! Eenmaal op zee kan er niet veel meer mis gaan!”

Toen alles aan boord gehesen was, wendde het schip de steven en verdween aan de horizon...

Jochem Jofel springt uit het vliegtuig

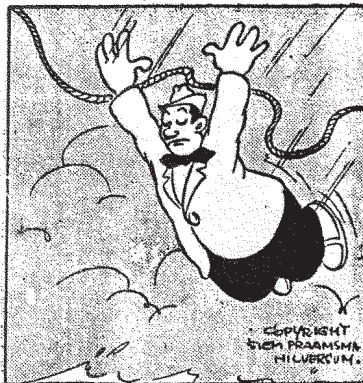
HET vliegtuig, waarin Tube Verf en Jochem Jofel plaats genomen hadden, was dus opgestegen en jullie hebben nog net gehoord, dat Tube Verf een plan had en dat aan Jochem Jofel vertelde. Wat dat precies was, zullen jullie nu zien.

Toen het vliegtuig misschien een half uurtje gevlogen had stak Tube plotseling zijn hand op. Ze vlogen nu boven de zee en in de verte, aan de horizon, was een klein zwart puntje zichtbaar, dat steeds groter werd, naarmate het vliegtuig dichterbij kwam.

„Daar gaat het schip, Doffer!” zei Tube tegen Jochem

Jofel. „Zie je het, burger? En nu zullen we die kerels waaratje eens laten zien, wat we kunnen. Pak het touw Dogger! Het spel gaat beginnen!” De piloot zette nu de motor af, zodat de mensen op het schip het vliegtuig niet konden horen aankomen. Jochem Jofel klom van zijn zitplaats en greep een lang touw, dat binnen in het vliegtuig was vastgemaakt. Toen nam hij een koene sprong en zweefde even later aan het stevige touw, achter het vliegtuig aan. „Het gaat goed, Boffer!” riep Tube Verf hem enthousiast toe, „het gaat goed! Het gaat best! He prima, waaratje!”

'Alle zeekakkelobbesen! Dat is Jochem Jofel!

NU, jullie hebben de bedoeling van Jochem Jofel natuurlijk al lang begrepen, nietwaar? Hij wilde natuurlijk op de een of andere manier op het schip van Desiderius Duifje komen. Maar je begrijpt, dat dat absoluut niet meevalt! Een vliegtuig vliegt natuurlijk erg hard en als je er uit springt, nou, dat is niet voor de poes! Dat dacht Jochem Jofel ook allemaal, toen hij in de lucht zweefde en de koude wind om zijn oren voelde waaien. „Ollabolla!” dacht hij, „dat valt niet mee, burger! Je kunt merken, dat je nog nooit eerder uit vliegtuigen bent gesprongen..... Had je nu eerst maar een paar keer

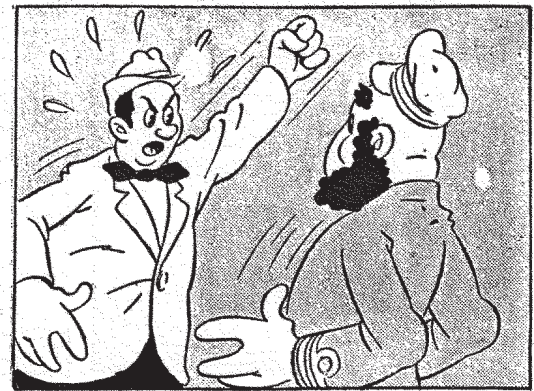
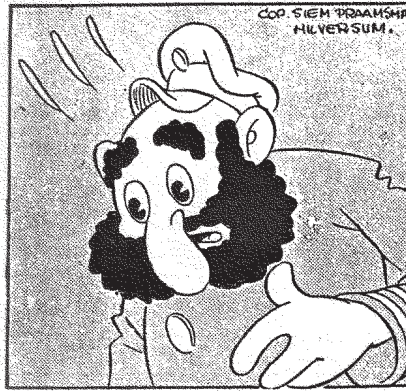
geoefend.....

Als ik me zo maar laat vallen, heb je kans, dat ik in een van de schoorstenen terecht kom en dan ben ik nog niet gelukkig...”

Hij liet het touw los...

Het was niet zo'n erg groot stuk, dat Jochem Jofel te vallen had. Misschien een meter of vijf. Hij voelde plotseling, dat hij ergens op neer smakte en hoorde heel in de verte een bekende stem zeggen: „Alle zeekakkelobbesen! Dat is Jochem Jofel!” en daarna werd alles voor een poosje donker om hem heen...

Een miljoenendief

JOCHEM JOFEL was dus in plaats van in het water, precies op het schip terecht gekomen. Ja, dat kun je zo precies niet afmikken, als je uit een vliegtuig springt. Maar, omdat een van de luiken, die het ruim afsloten, open stond, was Jochem Jofel juist door dat gat naar binnen getuimeld en vlak voor de voeten van Kapitein Bakboord terecht gekomen. Maar Jochem Jofel was gelukkig niet gewond. Hij was alleen een beetje geschrokken van de val, maar dat was gauw weer over.

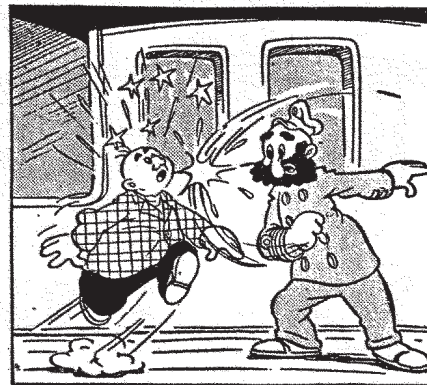
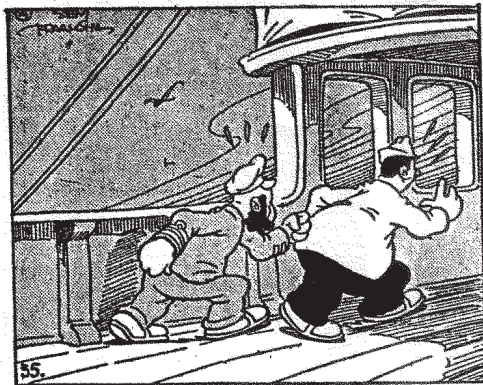
„Wie is dat?” zei hij, terwijl hij om zich heen keek en vaag een gezicht boven zich zag.

„Ik ben het! Bakboord!” zei Bakboord, blij, dat Jochem Jofel nog praten en kijken kon. „Ik vraag me alleen af, hoe je hier plotseling komt! Uit de lucht gevallen? Was je een luchtsnurker geworden?”

„Stil!” zei Jochem Jofel, en hij kwam overeind. „Stil, Bakboord! Er zijn ernstiger dingen aan de orde dan vragen, hoe ik hier kom! Ga mee, we gaan meneer Duifje een bezoek brengen! Dat is een miljoenendief!”

„Is dat dezelfde vent, die mijn pijp heeft?” vroeg Bakboord hoopvol. „Dan ben ik van de partij!”

Er is maar één ding te doen

„**D**AT is dezelfde meneer, die jouw pijp heeft gestolen!” verzekerde Jochem Jofel, „ga dus maar met me mee, misschien kun je nog helpen!”

Nu, daar voelde Bakboord wel iets voor. Ze slopen samen het ruim uit en liepen in de richting van de brug, waar ze dachten Duifje te zullen vinden.

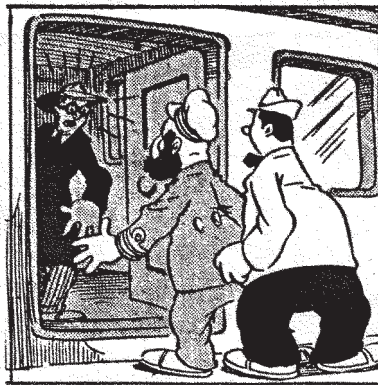
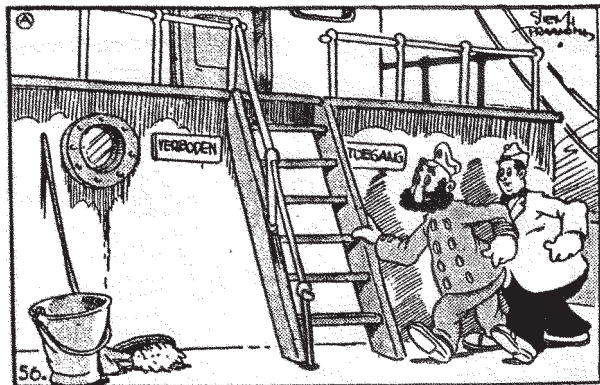
Eerst ging alles goed: het bleef doodstil aan boord en niemand was te zien. Maar plotseling klonk achter hen een boze stem en ze hoorden het geluid van een hardlopend iemand.

„Wat is dat daar?” riep de stem. „Wie zijn jullie? Ik ken

je niet! Blijf staan of ik doe iets!” In de verte kwam een klein mannetje aangehold, een mannetje met een geruit jasje aan. „Dat is Hapsidarius Huifje!” zei Jochem Jofel. „Dat is een van de twee mannen, die jouw pijp verdonkere-maand hebben!”

„Dan is er maar één ding te doen!” vond Bakboord. Hij haalde een sterke zeemansarm naar achteren uit en liet die daarna met een forse zwaai weer terugkomen, juist tegen de kaak aan van Hapsidarius. Deze hapte naar adem, slikte even, viel op het dek en bleef waardeloos liggen.

Asjeblijft, Desiderius!

„ZIEZO!” zei Bakboord vergenoegd, „dat was pijpen-
dief nummer één. En nu maar eens rondkijken,
waar nummer twee uithangt!”

Ze liepen verder het schip op, terwijl ze zorgden, steeds
in de schaduw te blijven.

Ze klommen het trapje op, waar „verboden toegang”
stond en keken voorzichtig door een ruit.

„Daar staat-ie!” zei Bakboord, „we zullen hem bij ver-
rassing overvallen, dat is altijd het beste!”

Hij gooide de deur met een smak open en riep met een
zware stem: „Polltie! Geef je over! Desi... eh dinges Duif!

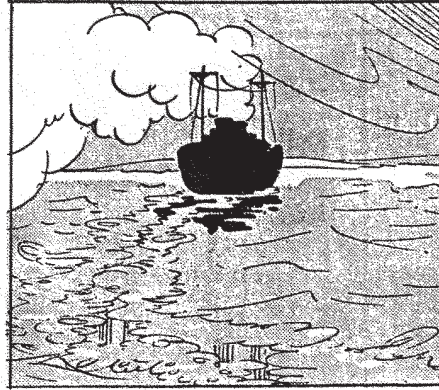
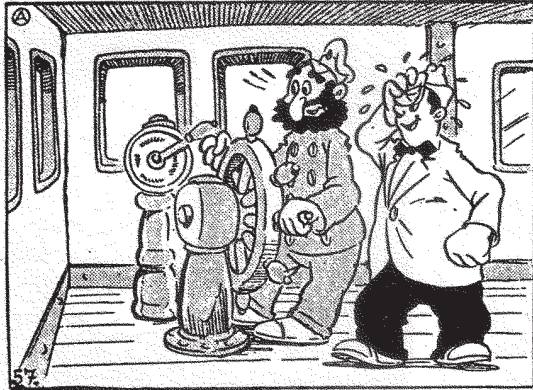
Je geld of je leven, in naam der wet!”

Duifje schrok eerst even, maar toen hij omkeek en
Jochem Jofel en Kapitein Bakboord zag staan, was dat
gauw over.

Hij zette dadelijk weer van die griezelige ogen op, maar
Jochem Jofel, die dat al een keer had meegemaakt, vond
één keer genoeg. Hij zette Bakboord gewoon opzij en deed
met zijn arm hetzelfde, wat hij Bakboord zo even bij Huifje
had zien doen.

„Asjeblijft, Desiderius!” zei hij, terwijl Duifje met een
doffe plof op de grond viel.

Duifje krijgt nog een tientje

TEGEN de morgen, toen het al een beetje licht begon te worden, bereikte het schip de haven en Kapitein Bakboord stond, met een lange zoekijker gewapend, in de verte te turen.

„Kijk, Jochem Jofel!” zei hij, „je schilder heeft niet stil gezeten. Als ik goed kijk, staat daar aan het eind van de kade een hele politiemacht, om Desiderius Duifje en Hapsiderius Huifje waardig te ontvangen.”

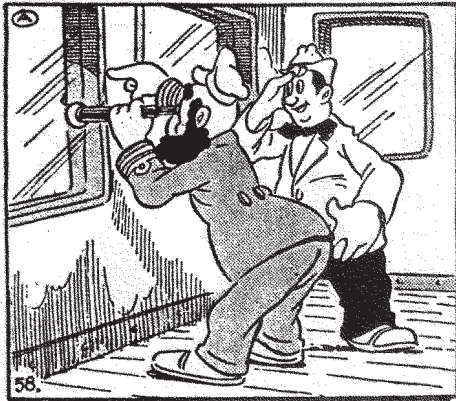
„Laat mij ook eens door dat ding kijken!” vroeg Jochem Jofel. „Dat ding is niet van jou alleen!”

„Een zoekijker hoort bij een gezagvoerder!” vond Bak-

boord. „Landsnurkers hebben daar niets mee te maken! Hier, je mag hem heel even vasthouden. Weet je, hoe je kijken moet?”

„Ik vermoed gewoon met mijn ogen!” dacht Jochem Jofel en hij keek. Inderdaad. Op het eind van de kade stond een politie-auto met daarnaast een heel rijtje agenten, die zo te zien bereid waren Duifje en Huifje ter verdere afzondering mee te voeren. „Het is voor elkaar, Bakboord!” zei Jochem Jofel tevreden. „Laat die Tube Verf me dan Joffel, Doffel, Duffel of zelfs Bochel noemen, maar hij heeft ten minste woord gehouden!”

Tube Verf heeft woord gehouden

TEGEN de morgen, toen het al een beetje licht begon te worden, bereikte het schip de haven en Kapitein Bakboord stond, met een lange zee kijker gewapend, in de verte te turen.

„Kijk, Jochem Jofel!” zei hij, „je schilder heeft niet stil gezeten. Als ik goed kijk, staat daar aan het eind van de kade een hele politiemacht, om Desiderius Duifje en Hapsiderius Huifje waardig te ontvangen.”

„Laat mij ook eens door dat ding kijken!” vroeg Jochem Jofel. „Dat ding is niet van jou alleen!”

„Een zee kijker hoort bij een gezagvoerder!” vond Bak-

boord. „Landsnurkers hebben daar niets mee te maken! Hier, je mag hem heel even vasthouden. Weet je, hoe je kijken moet?”

„Ik vermoed gewoon met mijn ogen!” dacht Jochem Jofel en hij keek. Inderdaad. Op het eind van de kade stond een politie-auto met daarnaast een heel rijtje agenten, die zo te zien bereid waren Duifje en Huifje ter verdere afzondering mee te voeren. „Het is voor elkaar, Bakboord!” zei Jochem Jofel tevreden. „Laat die Tube Verf me dan Joffel, Doffel, Duffel of zelfs Bochel noemen, maar hij heeft ten minste woord gehouden!”

'Nu mijn pijp terug!' vindt Bakboord

ALLES ging nu verder zoals het gaan moet in een behoorlijk stripverhaal. De boot merde, Duifje en Huifje werden van boord gehaald en onder politiebewaking naar de auto gebracht, die hen naar het politiebureau zou brengen. Ook commissaris Brombeer was van de partij. Hij schoof direct op Jochem Jofel af. „Waar is de buit?” vroeg hij. „Hierheen, commissaris!” zei Jochem Jofel. „Daar staan kisten vol met waardevolle voorwerpen. Maar er zijn ook nog bezittingen bij van kapitein Bakboord. Kan hij die

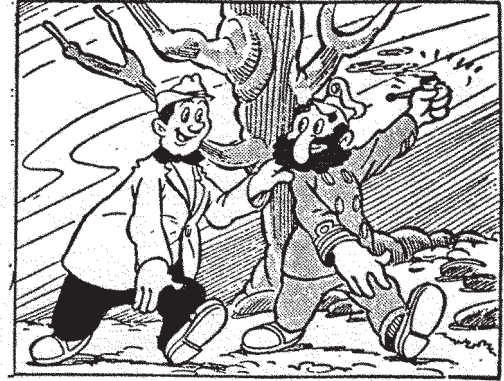
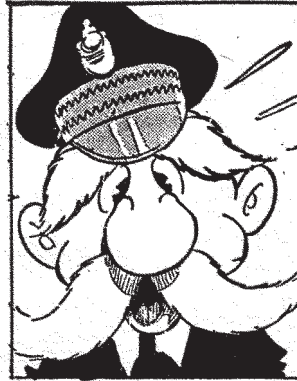
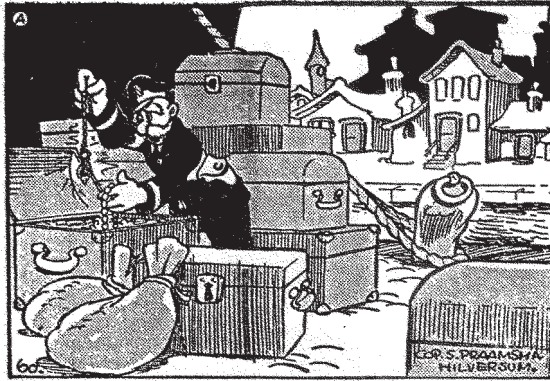
meteen meenemen?”

„Allicht wel!” zei Brombeer. „Hoewel de voorwerpen natuurlijk eigenlijk in beslag genomen moeten worden..... Wat is het?”

„M'n pijp!” zei Bakboord.

„Een pijp!” zei Brombeer minachtend, „een pijp! Wie maalt er nu om een pijp! Geef mij maar een lekkere pruim in m'n mond, dan kunnen ze al die branderige, rokerige rommel van me houden!”

Iedereen is tevreden

BROMBEER ging dus scharrelen in de kisten met goud en zilver en had al gauw Bakboord's pijp gevonden. „Bedankt!” zei Bakboord tevreden, terwijl hij er direct de brand in stak, „en voor ik het vergeet: er zit ook nog twee cent van me bij die stapel zilveren en gouden rommel. Die mag je storten in de kas van de Politiebond... Maar... eh... alleen van de Waterpolitie! Want die landsnurkers...”

Nu was dus iedereen tevreden, behalve misschien Duffje en Huifje. Jochem Jofel liep nog een eindje met Bakboord

op, voor hij naar huis ging.

„Ik ben altijd blij, als er een avontuur afgelopen is!” vertelde hij. „In de eerste plaats ben ik dan weer eens uit de narigheid en in de tweede plaats is er dan weer ruimte voor een nieuw avontuur! Begrijp je?”

„Ik begrijp er alles van!” antwoordde Bakboord. „Ik heb alleen een verzoek aan je. Als je weer eens een avontuur beleeft en ik kom er ook in voor, laat me m'n pijp dan houden! Want wat is een Bakboord zonder pijp, nietwaar? En bovendien heb ik er dan ook veel meer plezier in! En dat is ten slotte ook wat waard, niet?”